

OD JAVNOSTI ODVIŠEN ČASOPIS

23. maj 1991
cena 20 din

RAZPRODAJA NAŠIH GOZDOV

PREP/H

REVIJA

Ob vseh burnih dogodkih na balkanskem prizorišču smo v zadnjih tednih skoraj pozabili na naše domače – koroške probleme. »Ni pomembno, ali bo oblast v novi državi centralizirana ali decentralizirana, za razvoj severovzhodne Slovenije bo važno, ali bo zgrajena avtocesta preko države in ostala infrastruktura«, je ob svojem obisku pred kratkim izjavil pomemben predstavnik slovenske politične elite. S takim zaključkom bi v celoti soglašali, vendar mu moramo dodati manjšo »olepševalno« pripombo: od infrastrukturnih drobtinic bomo Korošci dobili svoj delež le, če bomo neposredno prisotni pri odločanju o njihovi delitvi.

Pri odločanju bomo Korošci prisotni le, če bomo imeli svoje poslance v parlamentu. Ne poslance v okviru volilne enote Maribora, Celja ali koga drugega! Svoje poslance bomo imeli, če bomo svoja regija. Možnosti za to so še odprte, izhod pa bo v največji meri odvisen od nekaterih ustavnih opredelitev nove slovenske države.

Junija poteče rok za osamosvojitve. Mudilo se bo z ustavo. Upamo, da ne tako, da ne bi mogli v miru pretehtati vseh posledic enih ali drugih odločitev za področje organiziranja lokalnih enot. Čaka Ljubljana, čaka tudi Koroška; neglede na to, da v tem primeru čas ne dela za nas. Brez lastnega angažiranja ne bo delal za nas ne junija ne jeseni ne prihodnje leto.

Župani koroških občin, kam?!



91

13

NAJPREJ GA ZDRAVIMO, NA KONCU RAZBIJEMO



»Nocoj bom pujsa razbil,« pravi v eni od svojih pesmi rokovski pesnik Zoran Predin. Pred razbijanjem pa se gotovo še izplača nekoliko potruditi in skušati najti kakšen primeren medikament. Razbijanje pujsa je pač tisto, ki naj bi prišlo na vrsto povsem na koncu. Vendar: kaj če konec koncev tudi v razbitem pujsu ne bo nič cvenka?

In kje smo danes Korošci? Je v pujsu še čutiti utrip srca, ali se bo razbil na koščke, ki jih ne bo več moč zlepiti?

DOKAZANA TRAGEDIJA PARTIZANSKE PUŠKE

Mnogo let po vojni je na partizanskem mitingu nastopil partizan s puško. Gledalci so ga vprašali, če je puška, ki jo je imel na rami in z njo nastopal, še iz časov vojne.

Partizan je odgovoril: »Ne, to pa ne, tisto partizansko puško je že zdavnaj vrag vzel.«

Potem jim je razložil, kako je tisto puško vrag vzel:

1. »Kuntag« – kopito je lubadar požrl.
2. Ker se stalno jezimo nad visokimi cenami – smo muho ubili.
3. Ker večkrat zmanjka mesa v mesnicah – smo petelina zaklali.
4. Magazin za »patrone« smo v avtogaražo preuredili.
5. Cev – »lauf« smo odstopili komunalnemu podjetju za podaljšek vodovodnega priključka.
6. Luknjo v »laufu« – cevi smo odstopili socialnemu zavodu in skupnosti invalidsko-pokojninskega zavarovanja za povečanje prenikljivosti pokojnin.
7. »Armen« – pas pa rabimo mi upokojeanci za zategovanje pasu.

-Cg

CORRUPTISSIMA RE PUBLICA PLURIMA LEGES

Kadar je država najbolj pokvarjena, ima največ zakonov...

Tako Cornelius Tacitus v delu »Annales.«

Kdo bi si bil mislil, da bo zdravi razum starih takole zadel žebelj na glavo. Ogromna množica zakonov, predpisov, sporazumov in podobnih aktov po miselčevem mnenju torej ne priča o pravičnosti države oziroma družbe, temveč prav o nasprotnem.

Danes bi dejali, da veliko število pravnih norm pravzaprav omogoča svojevrstno manipuliranje, ki je v družbeno-nravnem oziru vsekakor negativno. »Slaba neskončnost« zakonov in predpisov omogoča, da oblastniški, izkoriščevalski dejavniki iz ogromnega števila pravnih aktov zmeraj nekaj izbrskajo, kar ustreza njihovim parcialnim interesom. Samo oni imajo tudi celoten pregled. Običajni državljani, delovni ljudje, pripadniki izkoriščanih razredov so v džungli vseh mogočih zakonov, statutov, pravilnikov itn. skoraj brez možnosti, dobesedno izgubljeni. Sploh pa ti akti niso njihovi; pisani so za vladajoče, zgornje družbene plasti. Sic!

(Leksikon CZ – Morala in etika, str. 81)

Darja-Knapič

KONSTRUKTIVNI DIALOG

Srečata se novi in stari direktor.

– Znebil sem se delavskega sveta, pove zanosno novi.

– Delavski svet te je vendar postavil, odgovarja zmeden stari.

– Že že, toda odslej bom mnogo lažje vozil.

– Si nabavil nov služben avto?

– Mislim, vozil poslovno.

– Jaz šem z delavskim svetom, pa tudi z avtomobilom, dolga leta kar v redu vozil, trmari stari.

– To ni več važno, stari sistem je umrl.

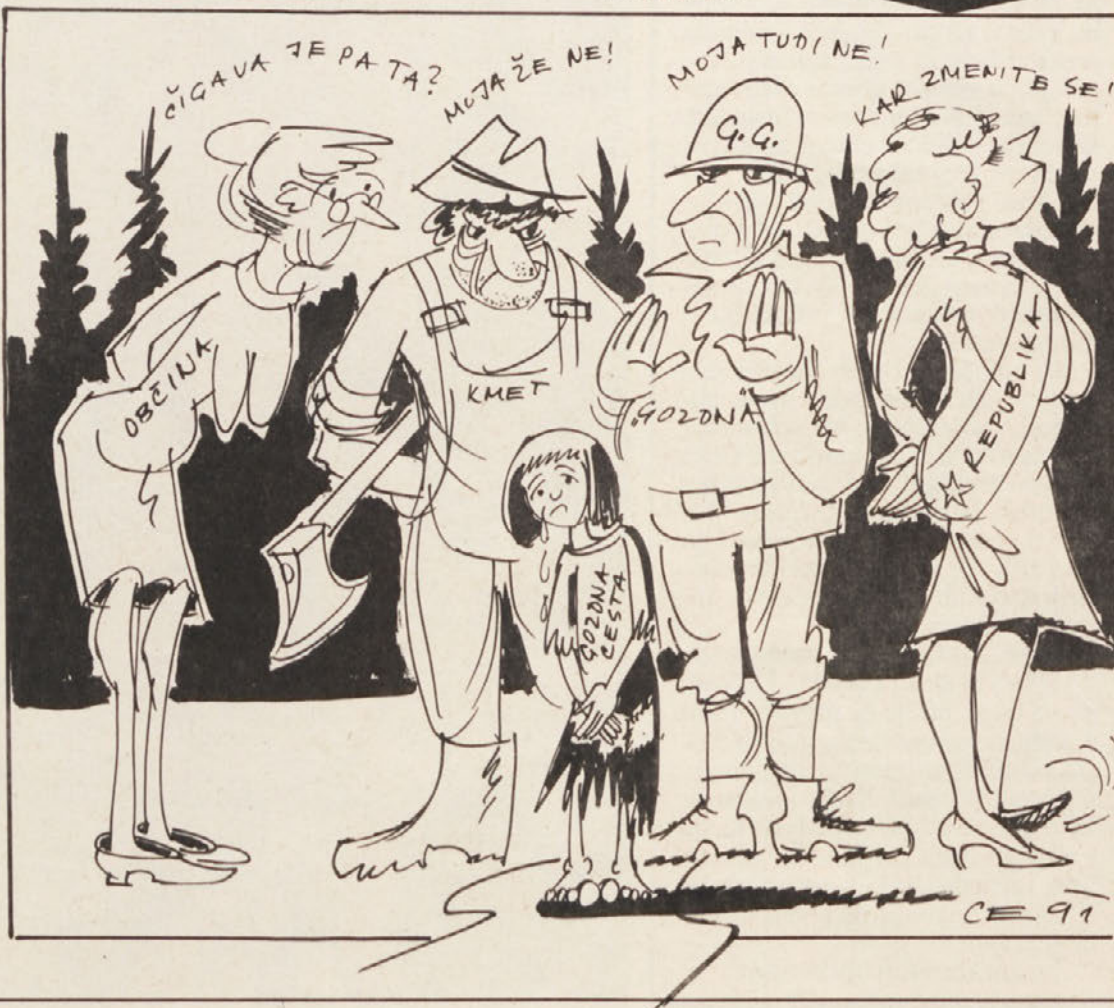
– To pomeni, da je živel.

-iv-

Gozdne ceste se vse bolj spreminjajo v grozne ceste

NIKO

»SIROTA JERICA«



POZDRAVLJENA KOROŠKA, kjerkoli si že!

»Življenje je trpljenje.« To je prva od štirih plemenitih resnic, ki jih je učil Buda. Sicer pa: kje sploh piše, da bi življenje moralo biti lahko; res pa je, da si ga naredimo lažjega, ko spoznamo in sprejmemo, da je težko.

Praznovanja, praznovanja...

Vsaj prazniki naj bi bili tisti, ko bi pozabili na vsakdanje tegobe. »Za trenutek naj odloži delo...« bi brez kančka posluha in duhovitosti rekli na lokalni radijski postaji in zavrteli kakšno alpsko poskočnico. **Tokrat je praznovala občina Ravne na Koroškem.** Pred desetletjem je na 15. maja dan vsak obiskovalec poljanskega shoda dobil kranjsko klobaso, ki so jo slavju vse vprek ležale v pohojeni travi; letos ni bilo zastav in tudi trava je bila lepo zaraščena.

Nadvse bučno pa je bilo streljaj od Poljane, v Pliberku in Libučah, kamor so se zgrinjale avtobusne kolone Hrvatov. Strinjamo se s Slavkom Bobovnikom, ki je v Tedniku menil, da bi zgodovino Poljane in Pliberka morali temeljito pretrpeti zgodovinarji in nikakor se ne bi smelo ponoviti, da bi eno dogmo zamenjala druga »večna« resnica.

Zdi pa se, da ravenska praznovanja občinskega praznika po malem izgledajo že kar komično. Nova oblast bi si nemara ignoranco tega dne celo lahko privoščila, a bi potem morala ignorirati tudi slavnostne pojedine v čast prazniku. Komično izzveni praznik tudi zaradi programa praznovanja, ki poleg slavnostne seje občinske skupščine in podelitve nagrad prinaša le trim tekmovanja. In končno: celo Igor Omerza ter njegovo samoosvojitveno predavanje v Šentanelu je sodilo v sklop praznovanja občinskega praznika!? Na Ravnah pobratenih občin tokrat ni bilo (na srečo, lahko bi se pripeljali v tanih...).

Edini na Koroškem pa so s prazniki temeljito obračunali **Misljinčani** in to daleč pred letom, ki je ustoličilo demokratični pluralizem. V Misljinji so praznovali svoj krajevni praznik (točnega datuma se ne spominjam) na dan, ko so partizani požgali tamkajšnjo papirnico. Nemara res neumno in nepotrebno početje, ki ga ne gre slaviti, ta kraj pa se je s tem požigom poslovil od tovarne, ki bi morda še danes dajala kruh. Po vojni so stroji iz te papirnice rjaveli nekje pri Mariboru.

Sproščeno in prijetno slavlje je priredil **radeljski župan Herman Tomažič**. Na sprejem je povabil **Nado in Franca Gašperja** ter **Viktorja Saitla** in **Maksimilijana Suška**, ki sta se upokojila. Tudi Francu Gašperju je bila vseč ta skromna pozornost, avtorju teh vrstic pa je vseč izjemna sposobnost in hkrati skromnost podjetnika Gašperja. Pred kratkim je Gašper na mednarodnem sejmu Ambienta v Zagrebu prejel zlato odlikovanje za

najboljše okno, in Gašper je danes s svojimi 120 delavci gotovo najbolj uspešen in prodoren zasebni podjetnik v regiji.

Brez vojske, vendar z muzejem

Teritorialci so se preselili z Raven v »regijsko središče« v Slovenj Gradcu in pol v šali, pol za res, mi nekdo reče, da je Koroška s tem izgubila svojo vojsko. So pa Koroške Ravne na isti dan dobile **Splošni muzej**. Kaj se bo iz te ravensko-slovenjgraške štorije izcimilo, ne ve nihče, z muzejem kot javnim zavodom pa Ravne menijo, da bodo imele boljše pogajalske osnove. Odbornikom so zagotavljali, da se glede financiranja oziroma obremenitve občinskega proračuna nič ne spremeni. Zanimarjeno pa je bilo dejstvo, da bi neuspela pogajanja s Slovenj Gradcem in republiko lahko pomenila, da bo ta muzej tudi v prihodnje financiran iz občinskega proračuna in ne iz republiškega. Vprašanje, ali so trije strokovni delavci dovolj za ustanovitev javnega zavoda, je ostalo odprto.

Nekaj ravenskih navad pa so se navzeli tudi **dravograjski odborniki**, ki prvič v tem sklicu niso uspeli spraviti seje pod streho. Na Ravnah so tri nesklepčne seje želeli opravičevati z urami zasedanja, nekaterim tudi opoldne ne ustreza več. Dravograjski odborniki so se že na prvi seji okrog skupščinskega dneva lepo domenili in sredo enostavno črtali. Takrat je »sportska srijeda« ali »rezervirano za šport. Verjetno pa bo probleme nesklepčnosti treba reševati kje drugje, ne samo v uri sejanja.

Pasji davek, pasja zmeda

Objave delegatske pobude v **radeljski skupščini** okrog »pasjega davka« je naletele na izjemen odmev in kot bog Janus ima tudi pasja zgodba najmanj dva obraza. Potepuški psi gotovo so problem, vendar: ali jih je res toliko, da bi potrebovali konjederce in njihove lastnike obdavčevali. Podobno zmedo so pred leti zakuhal v Dravogradu, kjer so s posebnim odlokom želeli kaznovati lastnike tistih psov, ki lajajo po 22. uri. Svet KS Radlje ob Dravi se je sestal na izredni seji, deževala so protestna pisma, verjetno pa bi v prihodnje morali dobro premisliti, kakšne pobude in vprašanja posredovati na skupščino, kajti seje skupščine so javne!

Binkošti

Binkošti so dandanes že zapisane v vseh koledarjih in prav je tako. V teh dneh prebiram Mladino in njeno novo rubriko Kler klub, kjer je objavljena diskusija dr. Franceta Bučarja, ki pravi tudi tole: »Kristjani smo v posesti absolutne resnice, vemo, kaj je prav in

kaj ni. Naša dolžnost je nositi luč resnice tistim, ki je ne poznajo. In ker imamo v rokah vzvode državne oblasti, ali ne bi bilo pametno, da te vzvode oblasti izkoristimo za to, da ustvarjamo Božje kraljestvo na Zemlji...«

Pozdravljeni Korošci, kjerkoli ste že!

Miro Petek

VSEBINA:

- Glose, karikature str. 2
- Pozdravljena Koroška – naša kronika str. 3
- Udarba tema: bogastvo in beda gozdnih preprirov str. 4–5
- Občinska skupščina v ogledalu Mag. Igor Omerza na Ravnah str. 6
- Nagrajenci občine Ravne str. 7
- V Sl. Gradcu so nekoč kovali denar Nevsadanji konjiček Ivana Gamsa str. 8
- Komunalci – enkrat drugače Zbiratelj Matevž Čarf str. 9
- Zlata plaketa za okna Gašper Bodo v Otiškem vrhu končno gradili? str. 10
- Ali Dravograd ne potrebuje javnih del? Štiri leta diskoteke Yolly str. 11
- Fotopreprih: Vaja Bavčarjevih enot str. 12–13
- Mnenja – kolumni str. 14
- Kultura: 30 let pevskega zbora »Stanko Rek« Foto klub AN str. 15
- Dart in biljard klub Lečnik str. 16
- Obiskali so mrtve na Lešah str. 17
- Bogata leška delavska kultura str. 18
- Vaš Preprih: odmevi, pisma bralcev str. 19–21
- Objave, mali oglasi str. 22
- Koroški šport, črna kronika str. 23
- Preprihane koroške čveke str. 24

PREPIH

Od javnosti odvisen časopis. Izdaja ČZP Informacijski biro Ravne na Koroškem. Glavni in odgovorni urednik Vojko Močnik. Naslov uredništva: Ravne na Koroškem, Čevčevje 5, tel. št. (0602) 22-999. Tiska Grafika Prevalje v nakladi 8000 izvodov. Na osnovi mnenja Republiškega sekretariata za informiranje št. 23/91 je časopis oproščen plačevanja temeljnega davka od prometa proizvodov. Nenaročenih tekstov in fotografij ne vračamo. Ponatis in uporaba tekstov v drugih medijih ni dovoljena.

GOZD-BOGASTVO IN BEDA PREPIROV

Več kot pol Slovenije pokrivajo gozdovi. Dober milijon hektarov jih je in so ali pa bi vsaj lahko bili eden najmočnejših naravnih virov našega narodnega gospodarstva. Če seveda ne bi bili bolj Afrika kot Srednja Evropa in ne bi namesto gotovih izdelkov visoke kakovosti razvitemu svetu prodajali hlodov in desk. O drugih narodnopomembnih lastnostih tega gozda pa tako nekaj več govorimo šele zdaj, ko se ga lotujejo žveplovi oksidi in v zadnjem času tudi zdrahe. Prepirmo tistimi, ki so lastniki gozdov in onimi, ki menijo, da je gozd bogastvo, s katerim ni ravnati kot svinja z mehcom.

In kako je s tem gozdom na Koroškem? Še več kot v Sloveniji ga je glede na skupno površino. Kruh daje okoli 20 % Korošcem, za vse skupaj pa je pomembno, da je gozd naš varuh pred plazovi, hudourniki, erozijo, da nas oskrbuje z vodo, čistim zrakom in da je hkrati bistven element kulturne krajine.

Prepolovljeno pogozdovanje

V drevesnici na Muti, ki je bila še pred kratkim osrednja drevesnica za biološko reprodukcijo koroških gozdov, ugotavljajo, da samo še ena tretjina sadik zapolnjuje vrzeli v gozdu, pa še od tega gre v glavnem za iglavce. Vse kaže, da stroka, ki je zagovarjala mešano sestavo gozdov, nima več besede.



MARIJA HERMAN-PLANINŠEK: dipl. ing. gozdarstva: »Letos smo se rešili s prodajo sadik na tuje, sicer bi goreli kresovi. Najkvalitetnejše sadike bodo tako rasle v tujih in ne v naših gozdovih, kar je veličanska škoda. Le redke so izjeme med kmeti, ki se odločajo za pogozdovanje. Do sedaj smo imeli pester izbor sadik, očitno pa je, da se kmetje brez vpliva strokovnjakov za listavce ne bodo odločali.«

Stroka je dosegla, da »nudizma« golosekov, ali – kot jim pravimo Korošci – »frat«, ni več. V zadnjih desetletjih je dosegla tudi povečanje lesne zaloge in to z manj poseka kot je bilo prirastka. V zasebnih gozdovih se je sekalo povprečno 80 %, v družbenih pa 90 % letnega prirasta.

Za tako intenzivno gospodarjenje z gozdovi je pomembna odprtost gozdov. Posebej v našem območju, kjer je poseljenost v obliki celkov, je povezanost s cestnim omrežjem temeljnega pomena za ohranitev kmetij. Tako smo imeli konec lanskega leta več kot 1800 km gozdnih cest, kar pomeni, da je na Koroškem bilo kar 85 % vseh cest gozdnih in le 15 % javnih. Večina jih je bila zgrajena po letu 1960. Viri financiranja so bili: amortizacija, samoprprispevki kmetov, sredstva lesne industrije v višini 4 % od prodajne vrednosti lesa, krediti. Gozdna gospodarstva so denar zbirala ter organizirala in izvajala gradnjo. Odprtost gozdov s prometnicami je danes pri nas primerljiva s Švico. Tudi sicer pa je v Sloveniji negovanih samo še 13 % gozdov, 40 % pa trajno negovanih, kar uvršča Slovenijo med dežele z visoko razvito strokovno kulturo.

PREPRODAJA IN CESTE

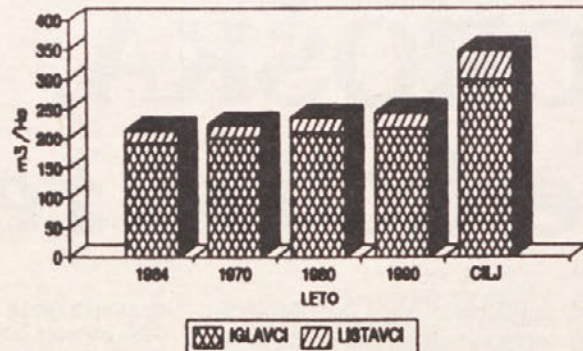
Morda ste opazili, marsikaj v tem uvodu je zapisanega v preteklem času. Demokratične volitve so lani namreč prinesle poleg nove oblasti tudi zdrahe med stroko, ki je doslej gospodarila v gozdovih in »novimi« lastniki. Najprej z moratorijem na sečnjo v družbenih gozdovih, kar je ohromilo delo v skoraj polovici gozdnate površine, nato pa z anarhijo, ko se sicer ve, kdo kasira, ne ve pa se, kdo bo zapitek plačal. Iz ene monopolne skrajnosti, ko so se s trgovino z lesom lahko ukvarjali samo v (družbenih) gozdnih gospodarstvih, smo zašli v divje čase redkim znane preteklosti, ko lahko prodaja vsak skorajda vsakemu, za gozd, ki je predmet izkoriščanja, pa ostaja bore malo.

Letošnja pomlad je prinesla največ radosti lesnim trgovcem in trgovčičem. S preprodajo so brez učinkovite kontrole kupili in preprodali lesa, da se jim je kar smejalo. Profitirali so tudi kmetje, ki so končno lahko prodajali les najboljšemu plačniku, ne da bi imeli občutek, da so opeharjeni, da jim nekdo jemlje nekaj, kar je njihovega. Ko so bile gozdne ceste še razmehčane od

Razvoj lesne zaloge ZASEBNI GOZDOVI

1964 : 7.136.844 MS

1990 : 8.152.451 MS



GOZD JE BISTVEN IN NEPOGRESLJIV ELEMENT KULTURNE KRAJINE

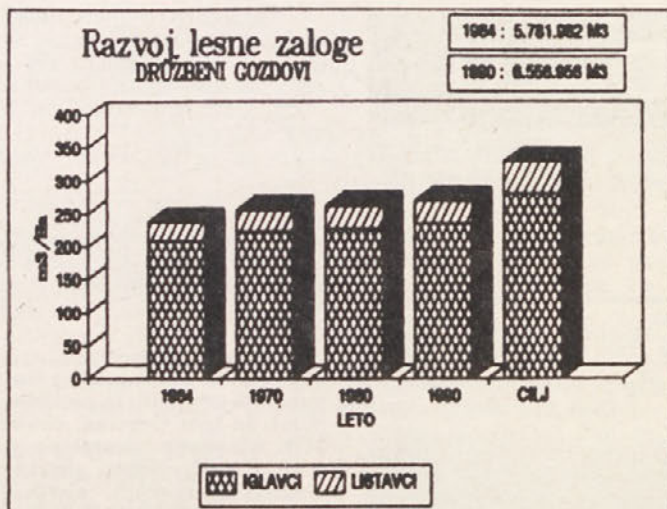
Vloga gozda se spreminja, mnogonamenskost gozda se vedno bolj odraža tudi pri gospodarjenju.

V območju je v ospredju varovalni pomen gozda, saj imajo vsi potoki in reke hudourniški značaj, zaradi strmega in ranljivega površja je pomembna zaščitna vloga, saj gozd najbolj učinkovito preprečuje nastanek plazov in erozijskih pojavov.

Zaradi velike onesnaženosti območja z imisijami je pomembna higien-sko zdravstvena funkcija.

Nekoč smo se po gozdnih cestah vozili,
zdaj bomo hodili na lastno odgovornost.

NIKO



spomladanskih nališov, so začeli odvažati les in jih dodobra uničili.

Skorajda ne mine seja kakšne od vlad koroških občin, da ne bi spregovorila o teh istih cestah. Kdo jih bo vzdrževal, kdo gradil tiste, ki so še bile v načrtih. Kmetje zahtevajo, da skrb zanje prevzamejo na občinah. Te so seveda brez denarja zanje in začarani krog se vrti naprej. Tudi na republiki je vreča prazna, kar pa ni čudno, saj grede vsi profiti v žepe prodajalcev in preprodajalcev. Kot pravi **Janez Komljanec**, ki vsklajuje te probleme in njihovo reševanje na Koroškem, razmišljajo zdaj v republiki o dodatnih cestnih taksah, ki naj bi jih plačevali vsi lastniki prometnih dovoljenj, razen traktorskih. Raz-

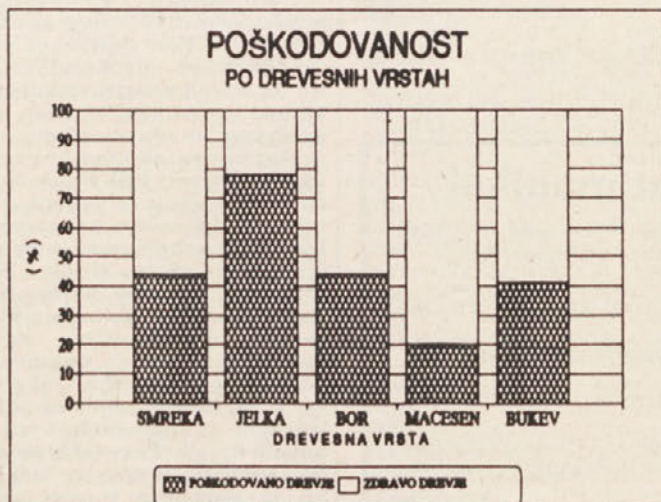
mišljajo tudi o prekatégorizaciji gozdnih cest v javne, pa je tudi to problematično, saj niso na kartah menda niti ustrezno vrisane in bi jih bilo treba premeriti na novo. Zanimivo je, da se večina teh zagat skuša rešiti preko proračunov. Ti so očitno stvar davkoplačevalcev, samo ko jih je treba napolniti.

Medtem se na novem zakonu o gozdovih, ki je v skupščinski proceduri v republiki, še naprej lomijo kopja med stroko in politiko. Kot kaže zdaj, bo zmagala politika. Naj reče kdo kar hoče, davkoplačevalci bomo očitno potegnili kratko. Da o gozdovih, ki so predmet preprirov namesto pametnega dela, ne govorimo.

-ep

PROPADANJE GOZDOV

V območju GG Slovenj Gradec je poškodovano ok. 2/3 gozdov, od tega je nedvoumno poškodovanih 42,4 % II. do IV. stopnje poškodovanosti.



POSLEDICE PROPADANJA GOZDOV SO ŠTEVILNE:

V območju, kjer so gozdovi najbolj poškodovani, ali so zginili, je močno povečano hudourniško in erozijsko delovanje, strmi predeli so ogroženi zaradi plazov.

V predelih, kjer so poškodbe manj intenzivne, je močno prizadeta proizvodna funkcija zaradi izgub na prirastku, prezgodnje sečnje, večjih stroškov izkoriščanja in varstva gozdov.

IN KAJ PRAVIJO DOMAČI STROKOVNJAKI?

Dušan Dolinšek, dipl.ing.
Direktor GG Slovenj Gradec:

»Kaže, da se bo strokovnost gospodarjenja z gozdovi podrla na najnižjo stopnico, primerljivo le še z avstrijsko Koroško. Vlaganja v gozdove, ki je dosegalo tretjino prodajne vrednosti lesa, skorajda ni več. Za gozdne ceste smo sicer dobili 3 milijone din za najnujnejše vzdrževanje, škoda pa je že zdaj ogromna. V republiki obljublajo sredstva tudi za biološka vlaganja, toda spomladanska sezona sajenja je mimo. Večina kmetov zaenkrat še kliče gozdarje, da jim odkazujejo, vendar je vpliv politike Kmečke zveze več kot očiten. Očitno je, da bodo mnogi strokovnjaki ostali na cesti. Delavci v proizvodnji so že na čakalju.«

GLAVNI PROBLEMI V OBMOČJU?

IMISIJE

Vidno poškodovanih gozdov je ok. 39000 ha. Najbolj ogroženi so iglanci, še zlasti smrekove monokulture.

ZASMREČENI-SESTOJI

Površina gozdov, kjer je delež iglancev večji od 90 %, je 30000 ha ali 55 %.

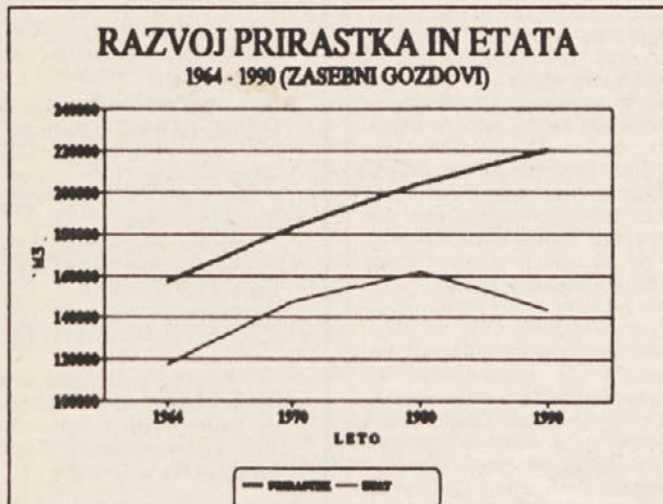
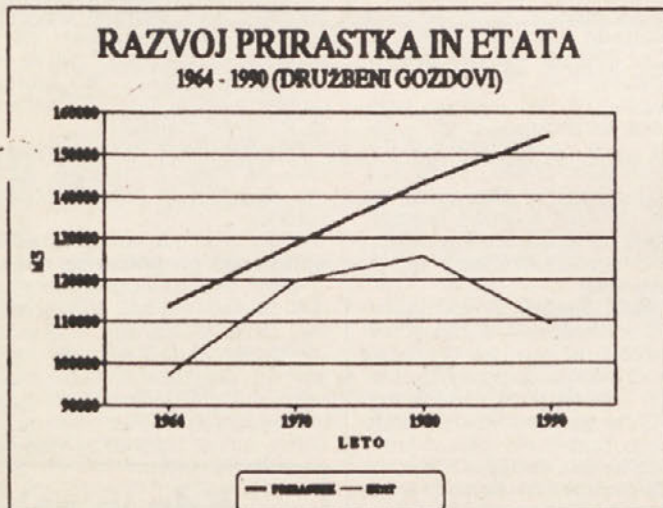
PREŠTEVILČNA-DIVJAD

Visok stalež srnjadi in gamsov ter širjenje jelenjadi močno ogroža gozdove.

Ko gledam, kako propadajo gozdne ceste, se vse manj bojim, da bi kdo izropal gozdove.

NIKO

Odpriost gozdov s prometnicami je pogoj za intenzivno gospodarjenje z gozdovi. V našem območju, ki je poseljeno v obliki celkov, pa je cestno omrežje temeljnega pomena za ohranitev kmetij: 85 % vseh cest v območju so gozdne ceste in le 15 % je javnih cest. Intenzivna gradnja cest se je pričela po letu 1960. Viri financiranja so bili predvsem naslednji: amortizacija, samoprispevki kmetov, sredstva lesne industrije v višini 4 % od prodajne vrednosti lesa, krediti. Gozdarstvo je zbiralo sredstva in organiziralo ter izvajalo gradnjo gozdnih prometnic.



SKUPŠČINA V OGLEDALU

Na zadnji seji ravske občinske skupščine se je zgodilo, kar se je pred grozečimi novimi volitvami moralo zgoditi: skupščina je spregovorila tudi sama o sebi. Nizek pritisk prvega dne po »uscani Zofi« in nejevolja, ker je bilo treba kljub temu, da je bila 11. seja sklicana že drugič, spet čakati na sklepčnost, sta visela v zraku skozi vse točke dnevnega reda, izrazila pa sta se pri zadnji.

Storimo mi drugače in sprostimo napetost (in potešimo vašo radovednost!) že takoj na začetku!

Za kaj je šlo?

Lotili so se vprašanja, zakaj so se je ravske občinske skupščine tako rade nesklepčne. Razprava je bila vedeti, da zaradi dvojega:

a) kriv je čas sklica

b) krive so seje same.

Glede časa: do aprila so bile ravske skupščine v sredah ob 16. uri. Ko so začeli poslanci s sejo stajati, so se po vzoru Slovenj Gradca dogovorili, da se bodo dobivali v torkih (četrtkih) ob 12. uri; toda zdaj delegati s sejo spet izostajajo... **Maks Večko** in **Janko Miklavc** iz zbora krajevnih skupnosti ter mag. **Mateja Mešl** iz družbenopolitičnega zbora so menili, da zaradi delovnih obveznosti, **dr. Rudi Čretnik** iz družbenopolitičnega zbora pa jih je zavrnil in poudaril, da so s poslansko funkcijo vendarle sprejeli tudi dolžnosti, ki bi jim morali druge dejavnosti podrežati.

Rezultat razprave je bil, da bodo skupščine še naprej ob 12. uri.

Če so delegati slučajno prisluhnili novinarju Ediju Proštu, ko je po nesklepčni 11. seji imel po radiu Ljubljana konstruktivno kritiko – zanjo ga je na tej seji posebej pohvalil dr. Rudi Čretnik, in če tudi na tem zasedanju niso sedeli na ušesih, pa znajo ravske skupščine poslej biti boljše: z vsebinskega, s tehničnega in tudi z vedenjskega zornega kota.

Dr. Rudi Čretnik je kot najstarejši član skupščine dobronamer-no opozoril na nekatera pravila, ki naj bi jih »kolegi delegati« upoštevali, da seje ne bi bile takšne, kot so. »To je pomembno,« je rekel, »saj smo podaljšana roka volilcev, in če je ta roka invalidna, bomo to občutili na volitvah.« Spomnil je na nekatere negotovosti, ki jih je zaradi neustreznih upravnih postopkov ter menil, da skupščina oz. njeno predsedstvo kdaj o čem ne odločita dovolj premišljeno.

Beseda je bila o priznanjih, ki da jih je bilo nekoč preveč nepotrebnih, bila so že samo za politično držo, zdaj pa jih po sklepu predsedstva niti zaslužni ne morejo dobiti. Na to je reagiral bivši ravenški župan **Maks Večko** in zahteval, da se naredi spisek v času njegovega predsednikovanja podeljenih priznanj.

V zvezi z vedenjem na skupščini je dr. Čretnik opozoril na »miloševičevski« stil odgovarjanja na vprašanja poslancev – na prejšnji seji je menda mag. **Tasič**, predsednik izvršnega sveta, v takšnem stilu (da ne bo odgovoril) odgovoril delegatu Černovšku; Tasič je to zanikal in zahteval Čretnikovo opra-

vičilo, a ga ni dobil. Nadalje na ignoriranje govorjenja nekaterih poslancev z zapuščanjem dvorane, na osebna obračunavanja (npr. med Žagarjem in Krivcem, je rekel) – skratka dr. Čretnik je opozoril na korektnost v odnosih. Poudaril je še, da ima v skupščini vsakdo pravico govoriti. Da pa morajo postati tudi po tehnični plati boljše, saj so bile tokrat zelo nerazločne, ter vsebinsko bolj zanimive in privlačnejše, je rekel mag. **Jože Pratnekar**. (A ni eden za mano stegnil jezika in zini-l, da naj dajo golaž, drugi pa, da raje striptizl!)

Sicer pa so delegati ravske občinske skupščine, če še gremo od zadaj naprej, dali dve pobudi, ki znata po Koroškem v nekaterih krogih zburiti duhove. **Ciril Rupar** iz družbenopolitičnega zbora je prebral predlog Kinokluba Prevalje, po katerem »naj skupščina pooblasti njihov kinoklub, da do junija naredi vzorec bodoče kabelske TV v občini; za vsa področja: za snemanje, lastništvo itd.«, **Herman Čepelnik** iz zbora združenega dela pa je predlagal »da se izvršni svet ali neka skupina vtakne v delo športnih društev v občini, če ZTKO noče ali ne more stvari reševati«.

O drugih osmih točkah dnevnega reda pa tokrat z ravske občinske skupščine ni česa posebnega poročati.

Poslanci so potrdili predlog socialnega programa za občino (v celoti smo ga objavili v predzadnji številki Prepiha), s pripombama, da je škoda, ker ni finančno ovrednoten in da v njem še ni programa iz železarne (le-ta bi ga morala dati do 15. maja; zakaj ga ni, niso vedeli). Potrdili so odbor za socialno varnost. Na predlog **Vide Po-**

točnik so v odbor še dodatno imenovali mag. **Martino Klopučar** z Razorja, na predlog dr. **Rudija Čretnika** pa bodo v nadzorno funkcijo pri centru za socialno delo vključeni tudi predstavniki krajevnih skupnosti.

Poslanci so se strinjali, da družbene dejavnosti: šolstvo, kultura in zdravstvo v občini postanejo zavodi. Tako so sprejeli sklep o soglasju k razdružitvi srednje šole na zavoda Gimnazijo Ravne in Srednjo strojno-kovinarsko šolo Ravne ter da se Delavski muzej Ravne na Koroškem preimenuje v **Splošni muzej Ravne** in da je javni zavod. S tem je postal enakopraven partner slovenjgraškega muzeja, in možni bodo nadaljnji razgovori o prihodnosti obeh muzejev.

Sprejeli so odlok, da postane javni zavod tudi **Zdravstveni dom Ravne**, kot so zavodi že drugi zdravstveni domovi v regiji, bolnica in Koroške lekarne. Na predlog **Vide Potočnik** so zahtevali, da se v upravnem organu zavoda, svetu, poveča število predstavnikov ustanovitelja in zmanjša število predstavnikov zavoda samega, saj gre za nadzorno funkcijo. Enako so zahtevali za svet zavoda **reševalne službe**, za katero so prav tako sklenili, da se lahko organizira kot zavod.

Skupščina je sprejela poročilo o delu upravnih organov za leto 1990. Na poročila posameznih odsekov ni imela posebnih pripomb, le **Maks Večko** je omenil, da bi lahko sekretariat za ljudsko obrambo v svojem poročilu izpostavil delavca **Zdravka Moličnika**, ki je dobil republiško priznanje za angažiranje pri reševanju poplavljenega območja v Savinjski dolini.

Kdo je največkrat manjkal

Ker je nesklepčnost resno začela ogrožati seje ravske občinske skupščine, so za 11. (ponovljeno!) pripravili pregled udeležbe.

Iz njega povzemamo:

– v družbenopolitičnem zboru sta po petkrat neopravičeno manjkala **Mateja Mešl** in **Herman Štirn**

– v zboru združenega dela je osemkrat neopravičeno manjkal **Stanislav Bodner**

– v zboru krajevnih skupnosti je šestkrat neopravičeno manjkal **Anton Pratnekar**

Omeniti velja še tiste, ki so z več kot polovice seje opravičeno izostali: to sta mag. **Jože Pratnekar**, poslanec socialistov, in **Jože Golob** iz TRO Prevalje.

KDO JE BIL NA VSEH SEJAH

V družbenopolitičnem zboru je bil to poleg predsednika skupščine **Adija Ciglerja** in predsednika izvršnega sveta mag. **Matica Tasiča** dr. **Rudi Čretnik**, v zboru združenega dela **Vlado Kamnik** in **Friderik Rus**, v zboru krajevnih skupnosti pa podpredsednik IS **Marjan Berložnik** in **Franc Lodrant**.

– Poslanci se na predlog **Maksa Večka** niso strinjali, da bi Albin Šifrer spet postal predsednik sodišča združenega dela v Mariboru. Treba je preveriti njegovo preteklo delo.

Helena Merkač

Mag. Igor Omerza na Ravnah

Za konec prejšnjega prazničnega tedna v ravenški občini je prišel na povabilo IS na delovni obisk še **Igor Omerza**, direktor SDK Slovenije. Sestal se je s svojimi podrejenimi, direktorji občinskih davkarij, pozdravili pa so ga tudi občinski funkcionarji. No, to je bil popoldanski del obiska. Zvečer je bil pri Plo-dru v Šentanelu tudi gost okrogle mize z naslovom: Osamovanje Slovenije.

V študijski knjižnici, kjer je bil razgovor o »projekciji preobrazbe SDK«, smo zvedeli dolgoročne načrte s to našo osrednjo ustanovo, preko katere se odvija plačilni promet, nadzor poslovanja gospodarstva in analiza le-tega. Mag. Omerza je obljubil strokovno in zakonodajno iniciativo SDK, brez odkrivanja Amerike. Poudaril pa je, da je velika zavora pri tem naše cinčanje z zakonom o privatizaciji.

Skupno z direktorjem mariborske SDK pa sta na opozorilo na dogajanja v zvezi z novim podjetništvom in luknjami v zakonodaji povedala, da bodo odsej z davčnimi upravami bolj usklajeni, saj jim je tudi v republiki že jasno, da gre do mimo države precejšnji denarji, ki bi sicer morali končati v proračunu. Obrtniki in podjetniki, torej – pozor!

V Šentanelu je bilo govora o pripravljenosti Slovenije na osamosvojitve. Igor Omerza je pritr-dil udeležencem okrogle mize (to pa so bili predstavniki vseh strank v ravenški občini), da predvsem na ekonomskem področju ni vse tako kot bi v tem času že moralo biti. Ponovil je, da je zamujanje z zakonom o privatizaciji zavora pri razvoju tržnega gospodarstva, in da se njegova stranka ne strinja s privatizacijo na način **Jeffreya Sachs**a. Poudaril je, da bodo v Slovenski demokratični zvezi vztrajali na popravkih **Sachs**ovega osnutka zakona, saj je bil **Mencingerjev** že potrjen tudi v mednarodnih strokovnih krogih. Povedal je še, da bo sam vztrajal na tem, tudi če bo to pomenilo trganje vezi znotraj Demosa.

Sicer pa je menil, da se bo trdnost slovenskega denarja proti dinarju nenehno večala, odvisno od naše produktivnosti. Za tuj kapital je dejal, da bo prišel, ko bo za Slovenijo značilna politična stabilnost.

–ep

NAGRADE IN PRIZNANJA OBČINE RAVNE

Na svečani seji občinske skupščine – bila je ob občinskem prazniku, 15. maja, v Kulturnem domu v Črni – so podelili nagrade in priznanja občine Ravne na Koroškem za leto 1991.

Občinske nagrade so dobili Pihalni orkester Rudnika Mežica, Moški pevski zbor Vres s Prevalj in Smučarski klub Črna, priznanji pa je komisija za odlikovanja in priznanja podelila Francu Čuku s Prevalj in Karlu Polancu iz Kotelj.

PIHALNI ORKESTER RUDNIKA MEŽICA

Občinsko nagrado je dobil ob 90-letnici obstoja. V devetih desetletjih se je njegova dejavnost vrasla v kulturno življenje Mežice in vse doline. Orkester s svojim igranjem spremlja človeka, rudarja v slovesnih, veselih in žalostnih trenutkih življenja. S kakovostjo igranja privablja v svoje vrste tudi mlade, in številni učenci Glasbene šole Ravne najdejo v orkestru osmisle svojega večletnega učenja in truda.

Mežiški pihalni orkester je v preteklosti sodeloval na več republiških tekmovanjih. Dosegel je 1. mesto v drugi težavnostni stopnji na tekmovanju v Rogaški Slatini leta 1977, 2. mesto v korakanju na 7. republiškem tekmovanju leta 1983 in 2. mesto v koncertnem igranju na tekmovanju v Mariboru leta 1985.

Sedanje prizadevanje vodstva orkestra in strokovno delo dirigenta Karla Miheva dajeta utemeljeno upanje, da bo pot te pomembne glasbene skupine uspešna tudi v prihodnje.

MOŠKI PEVSKI ZBOR VRES

Vres je že pred leti postal pojem moškega zborovstva v občini Ravne in v širšem slovenskem merilu. V letu 1991 slavi dvajsetletnico obstoja in bogatega delovanja. Čeprav vodi dirigent amater, je kakovost zborovega petja in interpretacij skladb nesporna. To dokazuje kar pet srebrnih plaket mesta Maribor z republiških tekmovanj slovenskih pevskih zborov, zmaga na zborovskem tekmovanju Radia Ljubljana, četrto mesto na mednarodnem tekmovanju v Gorici in številni navdušujoči koncerti, ki so za vedno ostali v spominu ljubiteljev dobrega petja. V pomoč sta jim tudi plošča in kaseti, ki ju je zbor pred leti izdal.

Moški pevski zbor Vres z veliko ljubeznijo in znanjem prepeva ljudske pesmi, predvsem koroške, pa tudi umetne skladbe, od renesančnih do sodobnih, domačih in tujih. Za Vres pišejo nove skladbe in priredbe nekateri slovenski skladatelji, tako rojak Lojze Lebič in letošnji Prešernov nagrajenec Jakob Jež.

Kako ima Vres veliko vlogo pri dvigovanju in ohranjanju kakovosti koroškega zborovstva, je pomembno, da se ne zapira v svoje vrste, temveč gradi bratske vezi z drugimi pevskimi zbori, ki delujejo znotraj in zunaj meja Slovenije.



SMUČARSKI KLUB ČRNA

Potem ko je leta 1955 nasledil delo TVD Partizan Črna, deluje vse do danes nadvse zavzeto in prizadevno ter dosega s svojimi tekmovalci pomembne uspehe, kakršne bi težko pripisali kraju s komaj tri tisoč prebivalci.

Začelo se je z dosežki skakalcev bratov Pudgar, od katerih je bil največji Danilovo 8. mesto na olimpijskih igrah v Sapporu. Ponovni vrh doživlja Smučarski klub Črna v zadnjih letih, ko ima več svojih predstavnikov v tekaški in alpski smučarski reprezentanci. Med njimi sta največje uspehe dosegla člana alpske državne reprezentance Katjuša Pušnik in Mitja Kunc. Uspešna sta bila na tekmovanjih za svetovni pokal, na zadnjem svetovnem prvenstvu pa je bila Katjuša peta v slalomu in Mitja šesti v veleslalomu. Za tekmovalca in za klub je uspeh še veliko večji, ker so njegove možnosti v primerjavi s klubi v velikih centrih neprimerno slabše. Zasluge za velike tekmovalne dosežke gre nedvomno pripisati – razen prizadevnim tekmovalcem samim in pomoči ter odrekanju staršev – prizadevnemu in vztrajnemu delu amaterskih smučarskih delavcev v Smučarskem klubu Črna, ki znajo svoje tekmovalce pripraviti za boj v državnih in svetovnih konkurencah.

KAREL POLANC

Občinsko priznanje je dobil za svoj prispevek k razvoju Kotelj in za dolgoletno prizadevno delo v krajevnih in občinskih organizacijah.

Velike zasluge ima za postavitev številnih spomenikov padlim v NOB, predvsem je kot mojster v Jeklovarni Železarne Ravne skrbel za ulivanje napisnih plošč; v Kotljah je kot predsednik krajevne skupnosti aktivno sodeloval pri gradnji vrtca in adaptaciji kulturnega doma, pozneje pa je kot predsednik Turističnega društva veliko storil za to, da so bile Kotlje razglašene za najlepše urejen kraj na Koroškem in za tretji najlepši turistični kraj v Sloveniji.

FRANC ČUK

Občinsko priznanje je dobil za velik prispevek k razvoju Prevalj in za uspešno prenašanje znanja na mlaj-

še sodelavce.

Dolga leta je bil tajnik krajevne skupnosti Prevalje (z Dobjo vasjo, Holmcem, Lešami, Strojno in Šentanelom). Voden je celotno komunalno dejavnost, ki je postala osnova za nastanek sedanjega Komunalnega podjetja Prevalje. Prizadeval si je za razvoj kmečkega turizma ter kot funkcionar Smučarskega kluba in društva Korotan skrbel za gradnjo športnih objektov na Prevaljah.

Želimo, da bi vsi, ki so dobili občinske nagrade in priznanja za leto 1991, delali tudi v prihodnje enako ali še bolj prizadevno kot doslej.

Mojca Potočnik

sejem rabljenih vozil – RAVNE

Za razliko od prejšnjih se je tokrat, verjetno zaradi slabega vremena, na sejmu zbralo manj vozil.

Ponudba in cene so bile naslednje: Najcenejši je bil Fiat 126 P, letnik 81, za 1.400 DEM, Yugo 45, letnik 86, je stal 4.300 DEM, Zastava 128, letnik 88 – 6.800 DEM, Lada Samara 1300 S – 10.500 DEM, Mercedes 220 D, letnik 75, je bil za 8.000 DEM. Najdražji je bil BMW, letnik 89, z vgrajeno klima napravo – za 30.000 DEM. Pojavili so se tudi prodajalci koles – koles z motorjem, Rogovo kolo »Sport« je stalo 150 DEM.

Sprehajalcev in ocenjevalcev pa kljub slabemu vremenu ni manjkalo.

V aprilu je pri RAZORJU, Koroški razvojni organizaciji na Ravnah pričel delovati servis z imenom **MEHURČKI**. Ta servis obsega naslednje dejavnosti:

- alternativne oblike varstva otrok na domu,
- strokovna pomoč pri učenju različnih predmetov,
- specializirani programi za otroke v času počitnic ter druge specializirane storitve,
- pomoč v gospodinjstvu in pomoč pri oskrbi družinskega člana.

Pri alternativnih oblikah varstva otrok na domu ločujemo **trajno** in **občasno** varstvo. Trajna varstva naj bi potekala dalj časa (minimalno 100 ur na mesec), občasna varstva pa so odvisna od potreb družine, npr.: ko zbolijo otroci, pa starši zaradi različnih vzrokov ne koristijo nege za otroke; turnosnega delovnega časa staršev; službenih obveznosti in podobno).

Strokovna pomoč pri učenju težje snovi, pri pripravi za zaključne ali sprejemne izpite in kot pomoč pri tistih učencih in dijakih, ki jim določeni predmeti delajo preglavice oz. jim niso dovolj zanimivi.

V okviru specializiranih storitev zajema program organiziranja raznovrstnih tečajev za otroke različnih starosti, animacije rojstnih dnevnih in podobnih praznovanj. Velik pomen v celotni ponudbi predstavljajo počitniški programi za otroke, ki obsegajo raznovrstne aktivnosti v obliki tečajev, izletov, šole v naravi, otroških zabavnih prireditev ipd.

Pomoč v gospodinjstvu in pomoč pri oskrbi družinskega člana obsega naslednje storitve: čiščenje stanovanja, urejanje okolice, nošenje kurjave, kuhanje, likanje, spremstvo k zdravniku, skrb za bolnika, nabava živil in podobno.

Ker poskusno servis **MEHURČKI** že posluje, se iz tega odraža tudi dejanski (za začetek dokaj velik) obseg povpraševanja. Program je predviden v obliki javnega dela; po tem uveljavljem obdobju pa bo nudil tudi stalno zaposlitev kvalitetnim kandidatom specifičnih strokovnih usposobljenosti.

Posamezniki, ki bodo vključeni v opravljanje navedenih storitev, bodo morali zadovoljiti naslednjim pogojem:

1. status brezposelne osebe,
2. končana najmanj srednja šola oz. ustreznost poklicna šola z uspešno opravljenim psihološkim testom,
3. starost nad 18 let.

Za podrobnejše informacije pa lahko pokličete na RAZOR, Koroško razvojno organizacijo, Ravne na Koroškem, Stara ulica 1; št.: 21-661 ali 21-669, **Martino Klubučar**, vsak delovnik od 8. do 13. ure.

MEHURČKI – STORITVE ZA VAS

V Slovenj Gradcu so некоč kovali denar



Slovenj Gradec iz leta 1930

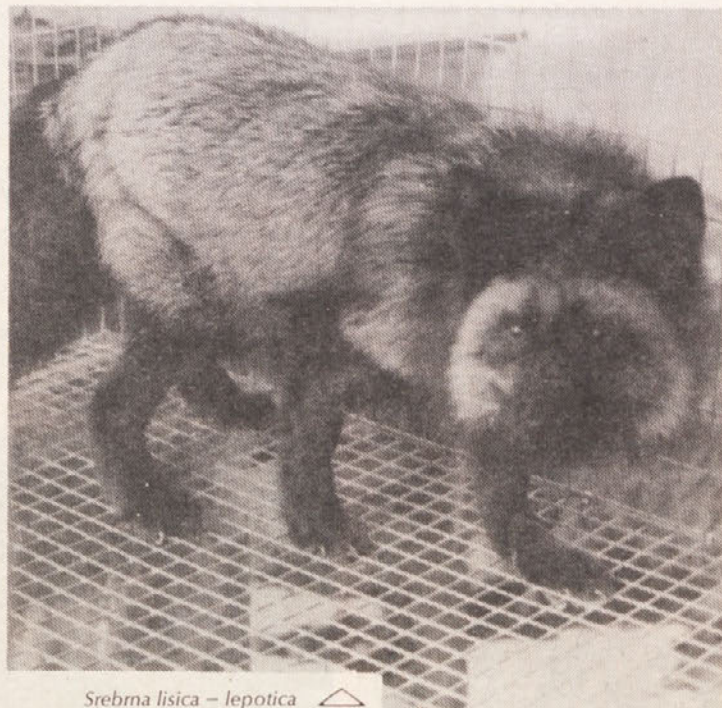
VSAK JE SVOJE SREČE KOVAČ

V tem času je denar menda veljal samo dve leti. Kovati so ga pričeli ob svečnici, trajalo pa je tja do Šentjakobovega.

Po dveh letih, ko je bilo treba denar zamenjati, je bilo v mestu še posebej živahno. V Slovenj Gradec, ki je postal mesto okoli leta 1316 (nekateri pa omenjajo tudi letnico 1267), je prihajala množica ljudi, ki so menjavali denar. Najbolj zadovoljni so takrat bili gostilničarji in drugi obrtniki. V mesto pa se je tudi naselilo precej družin, ki so delale v kovnici, ter razni menjalci, ki so domač denar menjali za tujega.

Torej: izkušenj z zamenjavo in proizvodnjo denarja Slovencem in Korošcem ne manjka.

(ek)



Srebrna lisica – lepota ▲

Kovaška obrt izumira tudi v Koroški regiji. Fecro, kjer so svojčas delali imenitni kovači, je pred stečajem, izumira pa tudi sama kovaška obrt. Kovači s kladivom in nakovalom so že prava turistična atrakcija.

Včasih so bili kovači zelo cenjeni, še posebej tisti, ki so kovali denar. In le malo Korošcev ve, da so pred davnimi stoletji v Slovenj Gradcu kovali denar, kovnica pa je bila v današnji lekarni, ki s svojimi oboki in debelimi zidovi spominja na te davne čase.

V Slovenj Gradcu je bila torej kovnica, kar je tudi pomenilo, da je to mesto že včasih veliko pomenilo. Zgodovinarji ugotavljajo, da je kovnica delovala med letoma 1218 in 1251, poleg Slovenj Gradca pa so bile kovnice denarja še v Ljubljani, Kamniku, Košanjevi, Slavonskem brodu, Velikovu in Brežah.

Ustanovitelj slovenjgraške kovnice je bil **patriarh Bertold**, ki je v eni osebi združeval cerkvene kakor tudi osebne interese. Pokrajina je bila njegova osebna last, po cerkveni strani pa je bil njen ordinarij.

Novce so kovači takrat kovali na nakovalu in zlasti prvi denarci so bili precej nespretno izdelani. Zgodovinarji so tudi ugotovili, da je bila čistost daleč pod predpisano. Iz tega bi nemara lahko potegnili sklep, da je lastniku kovnice šlo predvsem za dobiček.

V Slovenj Gradcu so kovali samo srebrne feninge: **najdeni novci kažejo mnogo različnih kovov**; na nekaterih so liki vojščakov, na drugih cerkve in njeni simboli itd. Različnost teh likov pa tudi kaže, da so denar pogosto menjavali.



Ivan Gams ▼

NEVSAKDANJI KONJIČEK

Veterinar Ivan Gams si je že pred leti na gozdni jasi pri Legnu nad Slovenj Gradcu uredil majhno vzrejalnico polarnih in srebrnih lisic. Letos je v svojih kletih imel kar 29 polarnih in 26 srebrnih lisic in je na Koroškem bržkone edini, v Sloveniji pa gotovo eden od redkih ljudi, ki se ukvarjajo s tem konjičkom.

Ivan Gams kot veterinar seveda ljubi živali, poleg ljubezni do živali pa so potrebne tudi strokovne izkušnje. Sicer pa so rejci polarnih lisic – kožuharjev združeni pri Zvezi društev rejcev malih pasemskih živali, kjer imajo tudi svojo sekcijo.

»Vzreja teh živali je seveda zelo zahtevna; vsaka žival, ki jo vzgajaš, zahteva svoje delo. Tudi pri lisicah je tako, saj poleg vsakodnevnih hrane potrebujejo tudi skrbno nego. Hranim jih z odpadnim mesom, kateremu dodajam še druge hranilne snovi. Kot veterinar lahko povem, da do odpadnega mesa pridem razmeroma lahko. Res pa je, da sem poprej mislil, da je delo z lisicami manj zahtevno, sedaj pa vidim, da temu ni tako,« pravi Ivan Gams in dodaja, da ima v načrtu, da bi število lisic to jesen še povečal, kajti v teh letih si je pridobil bogate izkušnje.

(ff)

TRGOVSKO PODJETJE
nama
LJUBLJANA
TOMŠIČEVA 1 P.O.

PE SLOVENJ GRADEC
Tel.: (0602) 42-161
Telefax: (0602) 42-109

V Naminih blagovnicah so obnovili možnost ugodnega nakupa nad določeno vsoto s potrošniškim posojilom, zato dobro prisluhnite:

Do 25. maja lahko kupujete tekstil, metražo, dekorativo, tehnične izdelke, gospodinske aparate in obutev na 3 obroke, brez pologa, brez obresti. Privlačni pa so tudi ostali krediti, saj je pri nakupu nad 20.000 din polog samo 10 %, ugodna pa je tudi obrestna mera. V NAMI SKRBIJO ZA SVOJE KUPCE.



KOMUNALCI - ENKRAT DRUGAČE

Običajno o Komunalno stanovanjskem podjetju govorimo samo takrat, ko se podražijo komunalne storitve ali poviša stanarina. Običajno nas ne zanima, kateri stroški so vplivali na spremembo cen, važno je le, da so storitve ustrezne, cene pa so tako in tako vedno previsoke.

Le redko pa smo se spraševali, kako pa živijo komunalni delavci. O njihovih problemih smo se danes pogovarjali s predsednikom sindikata organizacije Milanom Lubejem. Našli smo ga na »udarniški akciji«, ko je skupaj z 20 sodelavci iz uprave in proizvodnih obratov »urejal« traso prestavljenega vodovoda ob Podgorski cesti. Opozoril je na problem panožnega sporazuma, za katerega še danes ne vedo kako in kdaj bo podpisan. Opozoril je na kar 20 % zmanjšanje

števila režijskih delavcev, na osebne dohodke, ki praktično od meseca decembra 1990 mirujejo. Nekaj več pa je povedal še o aktivnostih sindikata in ponosno pokazal na člane, ki so med tem časom pridno kopali in grabili.

Med delavci smo videli tudi direktorja ter ostale vodilne delavce, kar pri drugih podjetjih ni ravno pogost primer. Ta naš razgovor je nato zmotil gospod Hovnik, ki se je tu pojavil s svojim nepogrešljivim orodjem – fotoaparatom. Za akcijo je zvedel od sina Darka, ki je bil med udeleženci akcije. Nismo jih več motili. Njihovo »drugo plat« pa bo pokazala še Hovnikova fotografija.

Želimo si, da bi takšnih akcij tudi pri drugih bilo več.

O.T.

MATEVŽ ČARF BERNEKERJEV NAGRAJENEC

Slovenj Gradec ima na področju kulture ugledno nagrado, ki so jo poimenovali po Francu Bernekerju, znanem kiparju, slovenjgraškemu rojaku. Letos je to nagrado prejel Matevž Čarf, marljivi zbiralec ljudskega blaga, čebelar, sadjar, fotograf – skratka, človek tisočerihi konjičkov. Svoje konjičke je razdelil na zimske, ko bere, rezbari in piše, ter letne, ko se ukvarja s sadjarstvom, vrtnarstvom, čebelarstvom in fotografijo.

Matevž Čarf, ki si je že nadel sedmi križ, se je rodil v prekrasni dolini Tople v Mežiški dolini, vsa povojna leta pa živi v Slovenj Gradcu. Vendar pozna celotno Koroško krajino kot lastni žep: bil je namreč gozdar (kot gozdarski tehnik se je upokojil leta 1983) in je v teh desetletjih delal na urejanju gozdov. »Ko so drugi zavili v gostilno na kozarček ali dva, sem se sam rajši ustavil pri kmetih, se pogovarjal o starih običajih, pripovedkah in anekdotah. Te sem si v droben zvezčič tudi zapisoval, a sem ga izgubil. Pa nič ne de – vse sem si zapomnil in to gradivo tudi objavljam v gozdarskem glasilu Vihamik. Želim pa si, da bi izšlo tudi v kakšni knjižici,« pripoveduje Matevž Čarf.

Čut do kulturne dediščine živi v Čarfu že od rane mladosti. Opazoval je podeželsko in kmečko arhitekturo in iz lesa pričel izdelovati razne mline, preše, kmečka orodja in priprave. Živi in uživa v lesu, zato preko zime tudi veliko rezbari.

Prav posebno poglavlje pa so panjske končnice. Danes jih šteje njegova zbirka že 325 originalov in najbrž je to največja zasebna tovrstna zbirka v Sloveniji. »Najstarejša panjska končnica nosi datum 1769, največ jih je starih okoli sto let, najmlajša pa 76 let. Po prvi svetovni vojni namreč ni bilo več kaj poštenega narisane, da bi bilo vredno shraniti,« je povedal Matevž Čarf.

Panjske končnice je prvič razstavil ob turističnem tednu v Črni leta 1969, vsako drugo leto pa je njegova zbirka na ogled na slovenjgraški razstavi domače in umetne obrti. Pred leti jo je pokazal tudi televizijskim gledalcem. Tudi šolarji radi zaidajo v njegovo stanovanje na Glavnem trgu v Slovenj Gradcu in ob zgovornem Matevžu običajno doživijo lepo učno uro.

Takole pripoveduje: »Dolga leta sem že čebelar, od leta 1945 pa si pišem tudi kroniko. Poglejte: v teh letih je bilo na Koroškem samo osem odličnih paš, tako slabe, kot je bila leta 1990, pa po vojni ne pomnim. Sicer pa imam tudi okrog čebelarstva na Ko-



roškem in panjskih končnic gradiva za eno lepo knjigo. Slovenska izseljeniška matica je leta 1971 natisnila koledar, ki je bil opremljen s fotografijami mojih panjskih končnic.«

Od leta 1935 dalje tudi fotografira. Njegove stare fotografije so dragoceni dokument nekega obdobja Koroškega in pohorskega konca. Gotovo ni domačije, žage, mlina, kašče, cerkvenega znamenja in cerkve na Koroškem in Pohorskem, za katero Čarf ne bi vedel. Tudi tega gradiva je že precej objavil.

Sicer pa na stenah njegovega stanovanja kar mrgoli zanimivih stenskih ur. Več kot 20 starih stenskih in žepnih ur je v njegovi zbirki, najstarejša »čebularca« je iz leta 1720. Obdana je v srebro in zlato, naredili pa so jo v Londonu.

»Vse ure, ki jih vidite, natančno kažejo naš čas,« ponosno pripoveduje Matevž Čarf. »Precej starih stenskih ur dobivam v popravilo iz vse Koroške. Urnih mehanizmov se ne lotevam, izrezljam in dodam pa uri tisto leseno dušo.«

In sadjarstvo. Tudi to je njegova velika strast, veselje, obrt ali že kar majhna umetnost. Tudi s sadjarstvom živi že od malega, ko se je naučil prvih rezov in cepljenja. Še posebej ga zanimajo domače vrste jabolk in hrušk, ki jih je zbral in seveda opisal več kot 50. S svojo zbirko je sodeloval tudi v oddaji Ex libris, kjer je prejel nagrado za največjo zbirko domačih jabolk in za prispevek k razvoju in ohranjanju slovenskega ljudskega sadjarstva.

»Pozimi tudi veliko berem. Še posebej me zanimata stara slovenščina in bohoričica in na polih imam kar precej tovrstnih knjig. Tudi kakšno znenstveno knjigo vzamem v roke. Dolgega časa ne poznam, vselej sem dobre volje. Imam čisto vest in vsakomur lahko pogledam naravnost v oči,« pravi zgovorni Matevž Čarf.

V njegovem stanovanju pa je mogoče najti še marsikaj drugega, pokritega s patino preteklosti: stare kovance, stare znamke, nekaj desetletij staro žganje itd., itd. Nemirni duh pa Čarfa vodi dalje, poln je zamisli in idej. Z dosedanjim ustvarjalnim in poustvarjalnim delom na področju zbiranja, urejanja in ohranjanja kulturne dediščine je njegov prispevek gotovo takšen, da si je zaslužil najvišje občinsko priznanje – Bernekerjevo nagrado.



ZLATA PLA-KETA ZA OKNA GAŠPER



Franc Gašper, 54 letni možakar, ima za seboj 20 trdih delovnih let, toda ne zmanj uspešnih. **Zlata plaketa za okna Gašper**, najvišje priznanje na zagrebškem sejmu AMBI-ENTA, je dokaz uspešnega, kvalitetnega dela v času, ko je v lesarstvu vse manj novih proizvodnih dejavnosti, ko je za lesarske proizvajalce tudi vse manj hlodovine na trgu in ko se vsi tako ali drugače srečujejo z likvidnostnimi težavami.

Podjetje ALES Gašper zaposluje tačas preko 60 delavcev, gre pa za proizvodnjo lesa, torej lesarske embalaže, ostrešij in oblog, dodatna dejavnost je pisanje bikov, ki jih nato po 500 kg teži prodajajo v Italijo in v Grčijo, S 55 % deležem je tudi sodelavnik Žage Vuhred.

Ko se Franc Gašper spominja 20 let nazaj, pravi, da je bilo včasih težko, bili so neugodni predpisi za zasebno dejavnost – kajti bil si vse hkrati, tako nosilec kot izvajalec. Čeje včasih bilo sramotno biti privatnik, je danes povsem drugače. Zato je vsa leta vztrajal in je nadgrajeval svojo dejavnost.

Gašper je proizvodno dejavnost na radeljski Dobravi začel leta 1976. Prej je bil obrtnik – kooperant obrtne zadruge Slovenj Gradec, nato pa obrtne zadruge Grča Radlje. Sedaj ima svoje podjetje ALES, kjer ima tudi lastno računovodsko – komercialno tehnično službo. Pri tem mu veliko pomaga žena Nada, ki je učiteljica, oba sinova in priznanje, ki so ga prejeli je zasluga vseh delavcev.

Recept za uspeh je trdo delo in vztrajnost. Dolgo so bila prisotna prizadevanja za proizvod, ki je zahtevnejši in s katerim bi lahko nastopali na tujih tržiščih. Z okni Gašper so se predstavili tudi na jugoslovanskem tržišču na sejmu v Zagrebu in dokazali, da spadajo v sam vrh lesarske industrije.

In prednosti okna Gašper: imajo 68 mm profil, kar pomeni večjo toplotno in zvočno izolacijsko sposobnost. Okna imajo močnejše krilo in

ZBIRANJE PONUDB

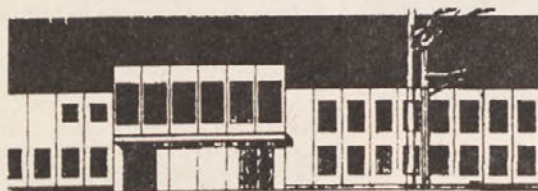
ZA NAKUP PROIZVODNO POSLOVNIH PROSTOROV V OBRTHNI CONI MALO GOSPODARSTVO OTIŠKI VRH V DRAVOGRADU.

OBJEKTE BOMO ZGRADILI DO IV. GRADBENE FAZE, ZAKLJUČILI JIH BOSTE SAMI PO SVOJIM ŽELJAH IN POTREBAH.

VELIKOST POSAMEZNE ENOTE JE 400 m²

(PRITLIČJE IN NADSTROPJE).

INFORMATIVNA CENA: 9.750,00 DIN/m²



PRIJAVE IN INFORMACIJE:

IRTAS D.D., LJUBLJANA, CELOVŠKA 25,

TEL. 061/321-848, 321/855,

FAKS 061/327-792

Bodo končno gradili?

Dravogradska izkušnja s poslovno-trgovskim centrom je trpka in ta občina si podobne kravje kupčije ne sme več privoščiti. Vendar je bilo podobno trgovanje opravljeno tudi v primeru obrtne cone ali cone malega gospodarstva v Otiškem vrhu. V enem od prihodnjih Prepihov bomo o tem skušali zapisati kaj več, čeprav se zavedamo težavnosti opravlja ob popolni medijski blokadi občinske vlade. Dejstvo pa je, da je zemljišče za gradnjo pripravljeno.

Svojčas je nad tem projektom bdela zasebna firma »Koroški biro '88«, ki je morda odblokirana, v Večeru pa smo pred dnevi videli oglas (objavljamo ga v faksimilu), ki zbira ponudbe za nakup proizvodno poslovnih prostorov v tej coni. Kdo in kaj je Irtes, zakaj imajo v Dravogradu ponovno prste zraven Ljubljancani, kdo je v tej firmi delničar, nam zaenkrat še ni znano, delamo pa na tem. Prepih bo to zadevo kajpak pazljivo spremljal.

nesklepčen parlament

Tudi do Dravograda je prilezel virus, ki mu pravimo skupščinska nesklepčnost. To se je v tem sicer discipliniranem parlamentu zgodilo prvič, nesklepčen pa je bil takomenovani zbor združenega dela: od 12 odbornikov so bili prisotni vsega štirje. To dejstvo je še posebej zanimivo, ker je skupščina namerala obravnavati poročilo o problematiki gospodarjenja v lanskem letu in prvih mesecih letos.

Kakorkoli že – odborniki so si rekli: nasvidenje čez teden dni.



okovje in so kvalitetnejše površinske obdelave, z dvoslojnim steklom. Razvoj oken pa zahteva veliko denarja in časa, tuji trg zahteva okrog 70 % oken z obdelavo z laki. ALES Gašper dela tudi okna z vgrajenimi križi, s tem pa spadajo v višji cenovni razred.

Načrti so veliki, tudi v smislu širitve programov in zaposlovanja dodatne delovne sile, priznanje pa je veliko

zaupanje pri kupcih, ki kar pogosto posegajo po njihovih proizvodih. Program oken nameravajo širiti in dograjevati, da bi dosegli kvaliteto, skatero se bi pojavili vsaj v višini 50 % na domačem in 50 % na tujem trgu. Dokončna količina oken bi naj bila med 40 in 50 tisoč komadov letno, pri čemer bi lahko zaposlili še 50 delavcev.

To so vsekakor spodbudni načrti podjetja ALES Gašper, priznanje – zlato odličje za kakovost pa je pomembno tako zanje kot za Obrtno združenje Radlje in občino kot tako. V ta namen so se mu pretekli teden zahvalili tudi predstavniki skupščine občine Radlje, ki so obema z ženo Nado pripravili topel in prisrčen sprejem. Čestitamo!

I.F.

ŠTIRJE OSTRI FEFERONI ZA MADŽARSKO

Četrtega maja je Discoteka Yolly Radlje praznovala svoj četrty rojstni dan. Obiskovalci discoteke so lahko praznovali skupaj s štirimi ansambli in Koroškim radiom, ki je prenašal praznovanje rojstnega dne v živo po svojem mediju. Tako so lahko pri praznovanju sodelovali tudi poslušalci nočnega programa Koroškega radia.

Da so lahko prijatelji nočnega življenja prisluhnili Četrty dimenziji, Ilexom, skupinama Day in Izza vogala, so morali odšteti 44 din. Kdor pa je vstopil v disco kot štiriinštirideseti, je resnično praznoval, saj je lahko na račun slavljenca rojstnega dne zastonj gasil žejo.

Štirje ostri feferoni, s kruhom vred, ki so jih štirje prostovoljci morali čimprej pojesti, pa so bili nagrada za izlet na Madžarsko. Tudi obiskovalca, ki sta imela na 4. maja rojstni dan, nista ostala

brez nagrade.

Da ne bi resnično slavili samo eni, so bile štiri buteljke tolažilna nagrada za ostale. Ker pa se bo discoteka YOLLY kmalu predstavila v novi preobleki in velikosti, je dobil tisti, ki je vedel največ o praznovanju discoteke, vstopnico za otvoritev obnovljenega Yollya. Zaplesali bodo lahko na vrtljivem, hidravličnem plesišču, ki že čaka na prve obiskovalce v koncu junija.

Discoteka YOLLY tako vabi vse radovedne, kakšna bo nadalje, da jo pridete pogledati 15. junija, ko bodo priredili COCTAYL PARTY in kjer bo skoraj vse zastonj. Obeta se zanimiv program, ki pa naj ostane skrivnost, ki bo obiskovalce coctayl partya še bolj pritegnila.

Diskoteka YOLLY je tako obeležila srečno štirico, škoda je edino, da ni še štirih Madžark (za nagrade namreč)!

Darja-Kniplič



GASILSKE »IN VENTURE«

Letošnji občni zbor občinske gasilske zveze Radlje je bil v Ožbaltu.

Tam je tudi najnovejši gasilski dom šele lani končan in predan svojem namenu.

V vrstah OGZ Radlje je ta čas 156 članov, nad 300 pionirjev, 117 mladincev in 159 članic.

V petih avtocisternah imajo na kolesih 36 tisoč litrov vode. Imajo še pet kombiniranih vozil in deset tipiziranih Tamovih gasilskih vozil.

Menijo, da je tehnična in strokovna opremljenost še kar zadovoljiva. Morda so preslabo opremljeni in usposobljeni samo še za primere prometnih nesreč ali drugih nezgod

z iztekanjem nevarnih snovi.

V občini izjemno dobro delajo tudi društva »Mladi gasilec« po osnovnih šolah. Največ zahvale za to gre seveda mentorjem, ki svoje delo brez izjeme zelo vestno opravljajo.

Lani so gasilci v občini Radlje opravili 22 gašenj, zopet so bili v ospredju gozdni in dimniški požari.

Ogromno dela pa so vložili tudi v vse vidike gasilske preventive. To pa je ogled dimovodnih naprav, kurišč, ogled in kontrola gasilskih aparatov po kmetijah in povsod kjer so ti nameščeni.

-kv

ČUDIMO SE SKUPAJ! Dravograd ne potrebuje javnih del?

Na območni enoti za zaposlovanje v Velenju smo izvedeli, da so vse koroške občine do 15. maja prijavile javna dela, ki jih financira ta zavod, izjema pa je tudi to pot občina Dravograd. menda so z zavoda celo spodbujali občino, da bi prijavila kakšno delo, občinska oblast pa je odgovorila, da ni potrebe in da v proračunu za to nimajo odmerjenih sredstev.

Ali v občini resnično ni potrebe po javnih delih, morajo presoditi občani sami, ki so tudi dali zaupnico tej vladi. Dejstvo pa je, da je v občini Dravograd že več kot 220 nezaposlenih, ki bi lahko poprijeli za kakšno opravilo. Zavod za zaposlovanje bi za te delavce zagotovil zajamčeni OD v višini 3550 dinarjev, iz občinskega proračuna pa bi odmerili denar za tako imenovani stimulativen del, ki se vrti okoli tisoč dinarjev.

V Dravogradu sosednjih občinah so se za javna dela odločili na področju socialnega varstva, čiščenja obrežij rek, urejanja gozdnih cest. Postavlja se vprašanje, zakaj Dravograd te možnosti ni izkoristil.

BO MLEKO NA KARTE?

K. Valtl

Kmetje na območju občine Radlje spadajo med največje pridelovalce mleka na Koroškem. V dolini, še več na planinah Pohorja in Kozjaka, pridelajo na leto nad 3,5 milijonov litrov še vedno zelo kvalitetnega mleka.

Vse boljša je higijena in tolišča. Nič nismo mi krivi, pravijo kmetje, če je kasneje mleko osiromašeno. Ta čas pa predvsem opozarjajo na strahovito slabe ceste in doplačilo za prevoz mleka v dolino.

Mlečna proizvodnja spodbuja tudi večjo prirejo mesa. Prav zahvaljujoč temu si na Koroškem pokrivamo vse potrebe po govejem mesu, pa še drugim ga lahko kaj prodamo.

V Radljah so dali pobudo, da bi še tistih borih 150 tisočakov, ki so namenjeni za varstvo okolja, namenili za reševanje mlečnega problema. Menijo namreč, da v okolju ta trenutek še ničesar ne gori in lahko vsaj malo počaka. Kajti lahko bi se nam zgodilo, da bi imeli mleko in meso na karte ali recept.

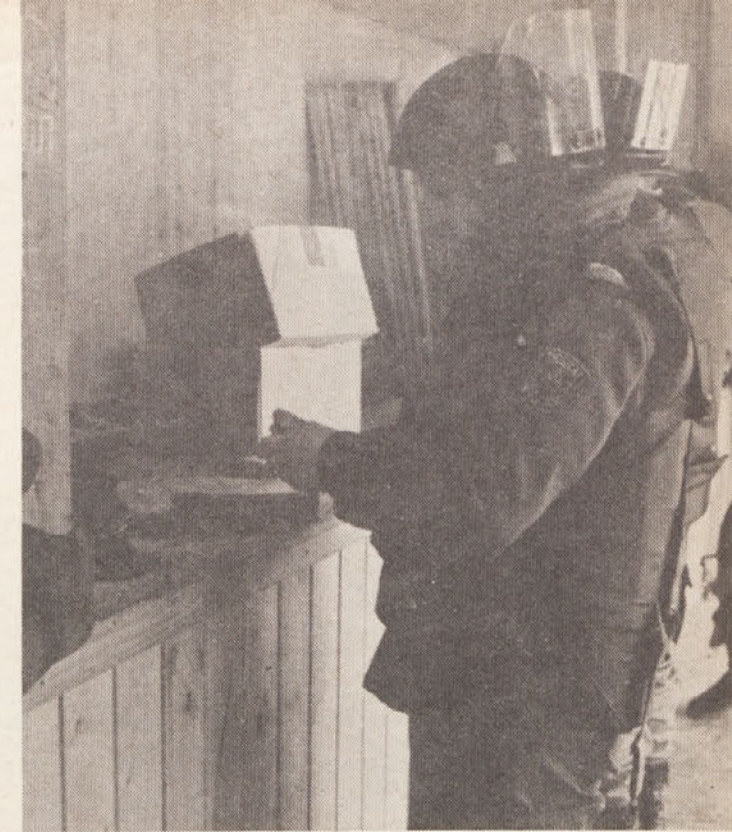
Tega si tudi kmetje ne želijo!





Slike: Tomislav IVIČ

VAJA



BAVČARJEVIH VAROVANCEV





Piše: Mira Valtl

Kako biti neodvisen časopis

Lahko začnem s čisto preprostim vprašanjem: Ali je lahko Preprih neodvisen časopis? Mišljeni sta seveda vsebina časopisa in neodvisnost v političnem smislu. V nekaj številkah smo namreč lahko prebrali, da dobiva uredništvo vse več različnih pripomb in mnenj, ki niso le odraz različnega okusa in raznolike zahtevnosti bralcev, marveč gre za resne očitke na račun politične usmeritve časnika, češ da je povsem naklonjen opoziciji.

To vsekakor ni nič nepričakovanega. Slovenci smo se v zadnjem času močno politično razdelili. Ta razdeljenost v naših provincijskih razmerah v vsakdanjem življenju res ni preveč izrazita, ker se pač predobro poznamo, pokaže pa se v naših občinskih skupščinah, v katerih imamo pestro strankarsko sestavo. Stvar pa je taka, da se znajdeš v nerodnem položaju, če ti očitajo, da si trobilo opozicije, kajti najprej je treba razjasniti, katere opozicije. Namreč: kar je v eni občini opozicija, je v drugi pozicija, drugje spet pa so strankarske sile precej v ravnovesju in se vedno ne ve, kdaj je kdo pozicija, kdaj opozicija.

Tako sem prepričana, da so prej omenjeni očitki bolj odraz osebne prizadetosti, morda celo užaljenosti zaradi zapisanih mnenj in kritik, ki določenemu

krogu ljudi niso bile všeč.

Vsaka oblast in vsakdo, ki ima vsaj nekaj moči nad drugimi, zavrača kritiko na svoj račun. Najbolj enostavno je zato časopisu ali konkretnemu novinarju naprčiti, da je takšne ali drugačne politične barve (včasih pa so rekli: »ta ni naš«) in nas zato kritizira. Že nekoč je bilo tako in tudi danes, ko se nekaterim zdi, da so na novo izumili demokracijo in nam neprestano mahajo z njo pred nosom, ni nič boljše. Zdaj iz tega, zdaj iz drugega nivoja oblasti slišimo zahteve, da novinarji ne bi smeli imeti svojega prepričanja, svojega mnenja in torej sploh ne bi smeli razmišljati o dogodkih in pojavih, o katerih pišejo, češ, le tako bi poročali in pisali nepristransko.

Ali pa je to sploh mogoče?! Mislim, da je vsak časopis predvsem odvisev od ljudi, ki zanj pišejo in ga oblikujejo. Zato mora biti odprt za poklicne novinarje, spoštuje njihovo osebnost, kakor tudi za vse ostale pišeče ljudi, neglede na njihovo kakršnosizebodi prepričanje, če le imajo kaj povedati.

Naš časopis bo torej tak, kakršnega bomo skupaj oblikovali in bo zares odvisen le od javnosti, se pravi, da bo dovolj neodvisen od vseh oblik pritiskov resničnih ali samozvanih mogočnejev.



Piše: Marjan Kolar

Nestrpnost

Zivimo v času prevrednotenja vrednot. Stari učbeniki družboslovja ne veljajo več, novi še niso napisani. Zato nimamo kje prebrati, kakšni zakoni poslej uravnavajo naše poti in usode.

Zaposleni (v gospodarstvu in negospodarstvu) ne vemo, kdo bo na daljši rok obdržal delo, kdo bo odveč. Nismo še pač prešteti in kdo ve, ali je sploh dovoljeno uporabljati besedo »dokončno«, ki bi nas odrešila negotovosti.

Mučni nastorej nestrpnost, dabi zvedeli, kje smo, kaj bo z nami, kaj z deželo, in ko si še niti ne znamo odgovoriti na vsa ta vprašanja, se odpira že drugi krog: kako dolgo naj ta ali ona brezposelnost traja in kdaj se bo dežela (država?) Slovenija spet postavila na noge ter zaživela v relativni blaginji Evrope (kar je bil pravi smisel našega osamosvajanja)?

In ker je vprašanje odločno preveč, da bi deset pametnih moglo zadovoljivo odgovoriti, postavimo enega samega:

Kam s tistimi, ki bomo odveč? Selitve na tuje s trebuchom za kruhom iz časov Dume niso dober recept, tudi novodobno zdomstvo ne več. Zahod je prenapolnjen z raznovrstnimi vzhodnjaki.

Ce je kdo še pred nekaj leti vprašal, zakaj so vse socialistične revolucije uspele samo na Vzhodu, na Zahodu pa nobena, ni

dobil jasnega odgovora. Danes, ko z neprikrito (pravijo, da tudi z naivno) zavistjo gledamo v Evropo, v grobem vemo, da smo se na Vzhodu šli revolucije, torej nasilne preokrete v družbeni ureditvi, nasprotno pa je Zahod izbral pot evolucije, torej razvoja. Tam so se revolucionarnih proletarcev v glavnem znebili na ta način, da so jih postopno spreminjali v srednji sloj. Človek je pač revolucionar le tako dolgo, dokler nima ničesar izgubiti, ampak lahko samo pridobi. Državljan s solidnim standardom pa nikoli ne dela prekucij.

Ta prehod se je na Zahodu delno zgodil med obema vojnoma, zanesljivo pa v času, ko smo mi gradili socializem. Bolj točne letnice bi bilo treba pač ugotoviti. Zaradi omenjene nestrpnosti seveda predvsem tudi, kako dolgo je vsa stvar trajala.

Tako si bomo lahko vsaj za silo izračunali, ali se bomo začeli preobraziti iz proletarcev v nižji (srednji) sloj meščanov še v tem stoletju ali šele na začetku prihodnjega in kdaj bomo torej dosegli življenjski standard avstrijskega ali zahodnonemškega delavca.

Javno mnenje je naša socialna koža.

ARAN



Piše: Srečko Mlačnik

Domišljijski spis

Marsikdo pozna znameniti govor Martina Lutra Kinga. Imel ga je zdaj že zgodovinskega leta 1968 v Memphisu, kjer je takole nagovoril poslušalce: »I had a dream...« Sanjalo se mi je... Do- volite mi, da danes tudi jaz sanjam, čeprav nisem King in četudi Korošci niso črnici (King je takrat govoril njim).

Sanjam, da Koroška ne bo več tisti kot Slovenije, kamor se skoraj ne da priti, in kamor greš, če že moraš. Da bo to

kraj, kamor bodo po širokih cestah prihajali smejoči se ljudje.

Sanjam, da se bodo vsi primerni in sposobni učenci lahko vpisali v tiste šole, v katere se bodo hoteli in ne v tiste, ki jih hočejo. (Letos bo sprejemni izpit na vseh koroških šolah, razen na kovinarski!)

Sanjam o času, ko v Ljubljani ne bodo več mislili, da je Koroška samo v Avstriji in ko bo ljubljanska televizija namenila Koroški vsaj toliko sekund kot

kakšni pasji razstavi, in če bo še kakšen (bogvedaj) potres, nemara sekundo več.

Sanjam, da brez nevoščljivosti in privoščljivosti v vsakem kraju gradijo majhna vrata v Evropo. Majhna vrata, ne pa megalomanije majhnih.

Sanjam, da je Zadkinova razstava prva (čeprav to ni res, že mnogo dobrih je bilo) in ne zadnja avantura umetniške promocije majhnega mesta, ki ve, kaj hoče.

Sanjam o tistem pravnem redu, ko »strokovnjaki« ne bodo na tuje stroške pridobljeno tuje znanje prodajali za lastne žepe.

Sanjam, da se bomo naučili razlikovati dve tako različni besedi, kot sta umetnost in zakonitost. Danes tega ne zmoremo, očitni razliki navkljub. Dijaki stavkajo, čeprav so vedeli za zaključne izpite, ki so zakoniti (ne verjamem pa, da so umestni).

Sanjam o čisti Koroški. Sanjam o demokraciji, v kateri te

ne bo strah povedati, kar misliš. Sanjam o bogati Koroški. Sanjam, da se bodo Korošci rojevali s smehom.

Ne budite me, ko sanjam.



FOTO

AN KLUB

Že od samega nastanka foto kluba »AN« imamo njegovi člani namen pritegniti čim širši krog občinstva.

Tako smo v mesecu marcu organizirali fotografsko razstavo fotografije **Tinke Hauser**. Pravkar je v teku razstava v poeziji in fotografiji v Starem trgu. Pripravljamo pa še razstavo **Stanka Hovnika**, katerega fotografije si boste lahko ogledali v prostorih Ljubljanske banke v Slovenj Gradcu od **27. maja** do 15. junija.

Stanko Hovnik je rojen leta 1929 v Pamečah pri Slovenj Gradcu. Avtor je bil s svojo kamero prisoten na vseh pomembnejših dogodkih na našem koncu, posebno pa je njegova prisotnost vidna na številnih Kogradovih gradbiščih. S to razstavo bomo videli, kako so potekala obnovitvena dela Kogradovih gradbišč, skozi oko kamere fotografa, ki se s fotografijo ukvarja že več kot štirideset let.

S fotografijo se je avtor predstavil na osmih samostojnih razstavah, sodeloval je pri dvanajstih skupnih razstavah. Prejel je devet priznanj in dve knjižni nagradi.

Foto: Tinka HAUSER

PREVALJSKI
UPOKOJENCI
SO PELI

V petek, 17. maja, je bil v Druženem domu na Prevaljah letni koncert obeh zborov Društva upokojencev Prevalje – mešanega in moškega. Prvega vodi **Jožica Ovnič**, drugega **Jože Štrekelj**.

Niti v mešanem niti v moškem zboru ne pojejo samo upokojenci, čeprav le-ti prevladujejo. Zborovodja se pri izbiri skladb prilagajata glasovnim zmožnostim pevcev. Tako so na koncertu peli največ slovenske, predvsem koroške ljudske pesmi, nekaj pa je bilo tudi umetnih skladb domačih avtorjev; slišali smo npr. Gustava Ipavca pesem O mraku in Janeza Petjaka Moja vasica. Pesmi so bile zapete dovolj ubrano, da je bilo občinstvo, sicer ne zelo številno, po koncertu zadovoljno.

V presledkih med nastopi zborov je svoje pesmi recitala ljudska pesnica **Berta Pavlinec** z Leš, na citre in violino pa sta igrali učenki Glasbene šole Ravne **Janja Gradišnik** in **Irenca Dobrodel**.

M. Potočnik

V jabolku spora ni veliko vitaminov.

NIKO

30 LET MOŠKEGA PEVSKEGA ZBORA »STANKO REK«

Ob takšnih okroglih obletnicah se navadno ustavimo, pregledamo in premislimo minulo ter se zazremo v prihodnost. Obletnice nam vzbudijo mnoge spomine in razmišljanja.

Najbrž ne bi bilo nikoli tega zapisa, če ne bi dajalo pevcem polet in vztrajnost hotenje po izpovedovanju. Iz prilehne in marsikdaj hudo moreče vsakdanjosti, polne velikih in malih skrbi ter tegob je iskanje nečesa lepega tisto, kar člane zbora sprošča in osrečuje.

Če že z eno nogo stojimo na tleh, z drugo poskušamo najti stopnico višje, kjer se vse svobodno povezuje z vsem ter je brezmejno.

Prvi zametki našega slavljenca segajo v leta 1956 do 1959, ko je **Danilo Nabergoj** vodil moški pevski zbor v Črnečah in v Dravogradu. Po letu 1959 je nekaj časa vodil pevce **Jože Lesjak**, v Črnečah pa **Jože Vrhovnik**. 1964 leta je pevovodju **Stanku Reku** uspelo združiti pevce iz Črneč in Dravograda. Tako je bil v okviru DPD »SVOBODA« Dravograd ustanovljen moški pevski zbor. Pod tem imenom so nastopali pevci do 1974 leta, ko so se preimenovali v Moški pevski zbor Združenje šoferjev in avtomekanikov Dravograd.

1979 leta si je zbor dal ime Moški pevski zbor Črneče – Dravograd. Leta 1981 je obrtno združenje Dravograd prevzelo pokroviteljstvo nad



zborom in že 1983 leta so se v Dravogradu prvič srečali obrtniški pevski zbori iz vse Slovenije.

Ko je neko majsko jutro 1984 leta nenadoma umrl ustanovitelj in zborovodja **Stanko Rek**, je prevzel zbor **Franček Veršnik**, pevci pa so se pri-

ljubljenemu pevovodju oddolžili tako, da so zbor preimenovali v **Moški pevski zbor »STANKO REK«**. Pevce sta vodila tudi **Viljemka Raško** in **Zdravko Ridl**. Zadnja tri leta in pol pa vodi zbor **Katica Korošec**.

Danes je Moški pevski zbor »Stan-

ko Rek« pomemben del dravograj-skega in širšega kulturnega življenja.

Redno sodeluje na srečanjih obrtniških pevskih zborov Slovenije, še dlje pa na revijah »Od Pliberka do Traberka« oziroma »Koroška poje«.

BILI SO NA SVETOVNEM PRVENSTVU

Če bi vas kar takole na vsem lepem, kot v nekakšnem kvizu povprašali, če veste, kaj je to dart, bi bili verjetno v zadregi. Pa nič hudega: ta športna panoga je za zdaj pri nas še precej neznana. Gre za elektronsko različico pikada ali kar za »soft pikado«, kot mu še rečejo. Na Ravnah na Koroškem imajo tak pikado v gostilni Lečnik, kjer so nedavno tudi uradno registrirali Dart in biljard klub. Pa to še ni vse: dartovci (če mi je dovoljen ta izraz) z Raven so se pred dnevi udeležili tudi svetovnega prvenstva v tej disciplini, ki je bilo v Celovcu. Prav to priložnost pa bomo izkoristili za predstavitev tega kluba.



Veseli in talent

»Dart sem pričela igrati kar tako, za zabavo,« pravi **Marjana Verhovnik, kovinarska modelarka z Raven na Koroškem**, ki je dosegla zavidljivo deveto mesto na svetovnem prvenstvu. »Potem pa mi je bilo iz dneva v dan v večje veselje in zadovoljstvo. Rednih treningov pravzaprav nisem imela, le zadnjih štirinajst dni pred svetovnim prvenstvom smo bolj zavzeto in pospešeno vadili. Udeležba na svetovnem prvenstvu je bila zares odlična priložnost, da smo se lahko seznanili s tem, kako daleč je ta panoga v svetu. In moram reči, da si mi seveda nikoli ne bomo mogli privoščiti tudi do šest ur treninga na dan, kot na primer to počenja svetovni prvak. Bila bi zadovoljna, če bi lahko vadila vsaj dve uri dnevno. Če bomo vadili toliko, se lahko v svetu približamo recimo četrtem mestu. Vsa višja so tako rekoč že profesionalizem, ki si ga pri nas seveda ne moremo privoščiti.

Zdaj moramo doseči zlasti, da se bo ta športna panoga tudi pri nas čim bolj razvila. Na svetovnem prvenstvu smo namreč bili edina ekipa iz Jugoslavije in Slovenije,« je sklenila Marjana.



Kovati vroče železo

»Ne bi bil iskren, če ne bi rekel, da smo biljarde nabavili predvsem iz komercialnih razlogov,« se vključuje **Tomislav Lečnik, predsednik kluba**. »Potem pa so se stvari pričele spreminjati. Ugotovili smo, da ljudje radi igrajo in da je nekaj tudi takšnih, ki jim biljard zelo leži. In povezali smo se najprej z Mariborom, potem z Avstrijo. Pričeli smo organizirati mednarodne turnirje, ljudje so prihajali in... sklenili smo kovati železo dokler je vroče. Zdaj imamo dobro vpeljan in mednarodno uveljavljen klub z nekaj posamezniki, ki se udeležujejo celo kvalifikacij za letošnje evropsko prvenstvo v Italiji in Sovjetski zvezi.

Seveda pa je največji problem denar. Doslej je vse štartnine in druge stroške krila naša biljardnica. Za Evropsko prvenstvo pa bomo že morali imeti kakšnega sponzorja.

Dart smo pri nas postavili na pobudo nekega trgovca iz Avstrije, ki nas je pripeljal tudi do udeležbe na svetovnem prvenstvu. Prav uspehi, ki smo jih tam dosegli kot mlada in neizkušena ekipa, so nova spodbuda in potrditev, da smo na pravi poti, saj je to šport z veliko bodočnostjo tudi pri nas. V letu dni naj bi namreč v Sloveniji dobili vsaj 50 novih avtomatov, to pa bo zadoščalo za uvedbo dart lige.



Privlačnost biljarda

Andreja Placet z Raven hodi v 4. letnik gimnazije. Biljard je — tako za zabavo — pričela igrati pred dve letoma in pol. Zdaj je med najperspektivnejšimi igrkami v Sloveniji.

Dart in biljard klub Lečnik zdaj tudi uradno registriran. Lep uspeh na svetovnem prvenstvu v Avstriji.

»Ne vem natančno, kdaj me je zgrabilo, toda kar na lepem sem ugotovila, da sem dobra in pričela sem redno vaditi. Potem so prišli nekateri uspehi na mednarodnih turnirjih in zdaj ne morem več nehati. Med večje uspehe v zadnjem času spada delitev petega do šestega mesta na velikem turnirju na Vrbskem jezeru v Avstriji. Starši so spočetka nekoliko negodovali, zdaj, ko so prišli uspehi, pa so se pomirili. Tudi v šoli nimam težav, čeprav je seveda nekoliko težko uskladiti učenje in redne treninge. Za prihodnje mi je največja želja udeležiti se svetovnega prvenstva, vendar moram prej uspešno opraviti kvalifikacije. Biljardu se vsekakor ne mislim odpovedati,« nam je povedala Andreja.

Svetovni prvak

Prav za konec sem prihranil še poslastico. Po končanem svetovnem prvenstvu v dartsu, se je pri Lečniku na Ravnah oglasilo nekaj ekip oziroma tekmovalcev. Med njimi tudi zdajšnji (novi) svetovni prvak John Gray iz Združenih držav Amerike. Takoj je bil pripravljen za kratek pogovor.

»Naj najprej povem, da sem prvič v Jugoslaviji in da me ni bilo nič kaj strah priti, saj navadni ljudje — in tja seveda prištevam tudi sebe — v Ameriki niso podrobneje seznanjeni z dogodki v vaši državi. In počutim se zelo lepo, le škoda, da ne morem vi-



deti še kaj več. S pikadom se resno ukvarjam štiri leta, od tega dve leti z dartsom. Uspeha na svetovnem prvenstvu sem vesel, vendar ga ne bi dosegel, če ne bi redno in trdo vadil vsaj šest ur na dan.

Seveda pri svojih nastopih tudi nekaj zaslužim, takole dobrih 10.000 dolarjev na leto. Ta športna panoga je pri nas zelo razširjena, igra pa jo staro in mlado. Ko te zasvoji, ne moreš več nehati. Nad vašo ekipo pa sem bil zelo prijetno presenečen, še zlasti, če upoštevamo, kako malo so doslej vadili. Upam, da se bomo še srečali,« je v svojem značilnem veselem tonu končal John Gray.

Tomislav Ivič

TRGOVSKO PODJETJE ZILA SLOVENJ GRADEC
OB OTVORITVI NOVEGA PRODAJNEGA ODDELKA

TEKSTIL POHIŠTVO V

BLAGOVNICI MISLINJA

Organiziramo prodajo z nagradnim žrebanjem, ki bo v času od 25. maja 1991 do 20. julija 1991 za vso blago v vrednosti nad 500 din.

- NAGRADE:**
- BARVNI TELEVIZOR
 - MOTORNA ŽAGA
 - GLASBENI STOLP
 - GORSKO KOLO
 - MIKSER
 - VIDEO KASETA (10 dobitkov)

DOMAČIJSKO PABERKOVANJE

Marsikaj pozabljam iz naše preteklosti, pa je škoda, sušimo si korenine. Saj je prav, da poganjamo veje v šir, v veter in vihar drznih misli. Ohraniti pa moramo korenine in globlje bodo, trdneje bomo stali, zdrava bo rast, lepša bo krošnja...

Nekaj domačijskega drobirja bomo izbezali iz naše zemlje – tudi v ta namen.

Prišel je, prišel, zeleni Jurij

Menda bo kar držalo, če pred svetim Jurijem grmi, še ena zima sledi. Pa tudi pravijo, da se za Jurijevo v ozimno žito že vrane skrijejo.

Ne bi preganjali s svetim Jurijem grdega zmaja, ne. Spomnili se bomo le godu in rojstnega dneva pohorskega pesnika Jurija Vodovnika. Malo bomo »prepihali« čez mejo, vendar ne bo greha, če se nekoliko potepamo po lepem Pohorju.

»Bil je rajni Jurij rojen v fari sv. Lamberta v Skomarški vasi 22. malega Travnja 1791. V leseni hiši Tomažičev, od koder pa se na daleč proti izhodu, jugu, zahodu veliko lepih poljan, visokih planin štajerskih, hervaških, krajskih kakor tudi nekoliko koroških vidi...« Tako so pisale Drobthinice leta 1862 štiri leta po njegovi smrti (1858).

Zdaj pa prepustimo besedo Juriju.

*Jaz sem Vodovnik Jurij iz Skomarjev doma,
v ratrgani kočuri, štir okna gor ima.*

*Vesetje moje vse je preč, ne morem si pomagat več,
s težavami sem ves obdan, zdiuhujem noč in dan.*

*Že golo glavo nosim, po svetu grem okol,
vse sorte pesmi trosim, ne zmanjka jih nikol.
Poznajo me sromačka, povsod mi dajo vinčeka,
kedar se z vincem poživim, zapojem še ljudem.*

*Leta entisoč sedemsto ena devetdeset,
sem bil položen v zibelko in rojen na ta svet.
V otroških letih skozi balon, kot sem še na današnji dan,
pa zadovoljen vse trpin, se s križem veselim.*

*Helena »Cesarica« so moja mati bli,
pa božja je pravica, so v dolgo večnost šli,
zapustili so le-ta svet, je že čez štirideset let,
mene so podučil lepo, kak služil bi Bogu.*

*Že rajni moj oče so bili cimerman,
so stavili hiše, kočje skomarškim farmanom,
tudi marofe in žage res, popravljali so mline vmes,
so bili pintar in kolar, povrh pa še coklar.*

*So kratke hleče imeli, kmetijski jopič dolg,
ponižno so živeli od svojih mladih nog,
sedem in osemdeset let živeli so na le-tem svet,
potem so v dolgo večnost šli, kak bomo enkrat vsi.*

*Pri svetem Lambertu sem enkrat mežnar bil,
do devetnajstih let sem se antvera učil,
sem sukno ino platno tkal, zaslužil dolar, za vince dal,
takrat je men prav dobro šlo, a zdaj ni več tako.*

*Devet in štirideset let sem bil jaz tedaj star,
ko sem moral staro vdovo vzeti, jo peljat pred oltar.
Mašnik so naj poročili in meni tako naročili:
to staro ženko prav ljubiti, nikdar je zapustiti.*

*Zdaj pesmi komponiram na svoje stare dni,
jih noč in dan študiram, nikol jih dosti ni.
Veliko sem jih ven že dal, po drugih krajih jih razsajal,
najmanj jih je pri Skomarjih, ker pravijo, da je greh.*

*Visoko časti vredni Slomšek gospod Anton
so tudi tako rekli: če pesmi delat bom,
da moram jih tudi njim poslat, te lepše hočjo drukat dat,
da bodo brali jih povsod, vsak kmetič in gospod.*

*Je ena stara žlahta, pa mene ne pozna,
je kakor stara plahta, že vsa raztrgana.
Že nimam strehe nad glavo, pa vse pobere za vodoj,
prijatle pa povsod imam, če jih obiskat znam.*

*Prenekdo mene vpraša, no kje se jaz učim,
no kje je tista kasa, ki pesmi ven dobim.
Jaz mam en star polaman koš, ni vreden še en šajnast groš:
v tem starem košu mam vse te pesmi zložene.*

*Zdaj pa že komaj nosim ta star polaman koš,
prijatle svoje prosim, naj dajo vsak en groš,
kdar jaz ta košek zapustim, da b' strili za menoj spomin,
še za vas prosit tam želim, če svet raj zadobim.*

Besedilo je vzeto po knjigi dr. Mišiča: Izbrane pesmi Jurija Vodovnika (1791–1858), samozaložba, Tiskarna sv. Cirila Mb, 1941.

OBISKALI SO MRTVE



V dolini med Kavom in cerkvijo Sv. Ane leži vas Leše. Dobri ljudje žive tam.

Strašna mora jih tlači, ko dah smrti in groze iz lesa Janževo zaveje v vas. Govorili so prve dni po svobodi: »V Janževem ubija jo!«

Bili smo poznani po dobrem rudniku. Naši predniki so rili v zemljo, da bi ji iztrgali, kar skriva. Rudnik je umrl.

Prišel je čas, ki ga imenujemo svoboda. Napolnili so rane zemlje z ljudmi. Sodili jim niso. S črnimi tovarnjaki so jih pobirali po avstrijskem Koroškem. Za odpeljanim so ostajali domovi, otroci, matere. Bili so ljudje, mladi in drugi, s svojimi ideali, željami in skrivnostmi, umrli so na tuji zemlji, zagreblji so jih v tujo mlako in jih »pozabili«.

Petinsitrideselet let nas žrtve niso obtoževale, nas niso poiskale. Prijazno so nas sprejemali njihovi svojci, ko smo jih obiskali. Vdano so nas prenašale tudi žrtve, ko smo stopali preko njihovih grobov.

Izogrimo se besedi krivda. Zavedajmo se, da so pobijali po vojni in ljudi tuje države. Niso jim sodili.

Za zveličavno resnico komunizma so jih obsodili s krampom, nožem in puško in jih tanko prekrili z leško ilovico. Niso jim sodili. Pretanko so jih pokrili s črno ilovko.

Letošnje pomladansko deževje je odprlo grobišče v Janževem, zemlja je razkrila črne kosti, čevlje, drobne osebne predmete. Dostojno pokopati mrtve, jih mrtve pustiti na miru, je osnovno civilizacijsko dejstvo, ki se vleče kot nenapisano in napisano načelo od praskupnosti naprej.

Pijani so se morilci hvalili z grozodejstvi hitro po svobodi. Ljudje, ki smo za njihova »junaštva« vedeli, smo to vdano prenašali in še prenašamo, ker smo se bali in se še bojimo, ker smo strahopetni. Strah in sram nas je.

Pa vendar so prihajali vaščani Leš. Prišla je tudi trojica mladih s krampom in lopato skruniti morišče. Kaj so iskali ali kakšen je bil njihov namen, ne vem. Tistega člana komisije za povojne po boje, ki je na sestanku društva borcev na Lešah zatrjeval, da križ ne stoji na pravem mestu, pa obveščam (ali pa je že), da se nismo zmotili. Sicer pa lokacija niti ni zelo pomembna, saj je znamenje zgolj simbolično. Če pa ve še za kakšno morišče, naj o tem obvesti ostale člane komisije. Hkrati pa je to tudi njegova dolžnost.

Po smrti so si vsi enaki. Umrli bomo tudi mi. Pobite so svojci prvi obiskali lani 1. novembra, drugič, letos na dan Kristosovega vnebohoda. Prišli so hvaležno, ker smo jim pokazali morišče, že davno sprijaznjeni z resnico. Med mašo v cerkvi Sv. Ane na Lešah so podali roke prisotnim iz vasi in okolice, prižgali sveče in položili cvetje tam doli v gozdu.

Bilo jih je več kot dvesto. Še bodo prihajali skozi vas in se v gozdni tihoti pogovorili s svojimi. Prihajali pa bodo tudi kot tih opomin na zlo, ki se je zgodilo v Janževem lesu v sredini maja 1945.

Dolžni smo poskrbeti za pomnik padlih partizanov in drugih žrtev vojne na Lešah. Poskrbimo pa tudi za grobišča povojnih morij v Janževem vsaj v tolikšni meri, da voda kosti ne bo več prinesla v vas.

B. Kumprej

BOGATA DELAVSKA KULTURA NA LEŠAH

Leše nad Prevaljami so kraj, ki v Mežiški dolini bržkone sodi med zgodovinsko – zlasti, če govorimo o delavskem gibanju – najzanimivejše. Kjer pa je bilo veliko delavstva, je bila zelo razgibana tudi – zdaj bi ji rekli amaterska – kultura. Tako je bilo tudi v tem kraju. Prav kulturi pa dajejo veliko poudarka še danes in kulturno društvo je tukaj med najdelavnejšimi.

Kultura kot družinska tradicija

Že februarja 1921 je bilo na Lešah ustanovljeno kulturno društvo **Svoboda**, njegov prvi predsednik pa je bil Albin Jovan. Največ so se ukvarjali z dramsko ustvarjalnostjo, pripravljali pa so tudi zanimiva predavanja.

»To pa ni bilo vse. Na Lešah smo že zelo zgodaj imeli tudi svojo godbo na pihala. V naši družini pa je le prevladovalo gledališče. Moj oče, ki je zdaj star 85 let, je že pred vojno redno igral v dramskih uprizoritvah. Zelo odmevna je bila na primer predstava **Prisega ob polnoči**. In nič čudnega ni, da je tudi mene zagrabilo igranje. Najbolj zavzeto smo igrali prav v letih takoj po drugi svetovni vojni. Zdaj sicer ne igram več, vendar sem še vedno redno vključena v kulturno delo v našem društvu,« je pripovedovala **Berta Pavlinec**.



»Včasih smo pripravili kar po dve igri na leto, dvorana pa je bila vedno povsem polna. Ljudje tukaj so bili kulturno zelo vzgojeni. Potem pa je prišel čas, ko smo hoteli zgraditi nov kulturni dom. Udarniško smo izkopali jamo. Toda od nekdaj je prišla odločitev, da novega doma ne bo. Jamo so zasipali in kulturno življenje nekaj časa ni bilo več tako živahno. Ko so zgradili novo šolo smo sicer dobili večnamensko dvorano, vendar ta ni naša in to se krepko pozna.

Zdaj še najdemo ljudi, ki so pripravljeni delati v amaterski kulturi, je pa nekaj manj obiskovalcev naših predstav. Žal je zanimanje pri ljudeh precej upadlo. Temu je verjetno kriva televizija. Poiskati bo zato treba nekatere druge oblike in ponovno navdušiti ljudi za kulturno delo. Seveda pa bo na Lešah to nekoliko težje, saj

med okoli 700 prebivalci zdaj prevladujejo predvsem starejši ljudje,« je sklenila **Berta Pavlinec**.

Prihajajo tudi mladi

Kljub sorazmerno neprimerni starostni sestavi pa v kulturnem življenju Leš dajejo svoj prispevek tudi mladi. Ob primernem mentorstvu bi jih lahko bilo še več.



»Že od prvega razreda osnovne šole sodelujem pri dramski skupini,« pojasnjuje **Veronika Kodrun**, dijakinja ravske srednje šole. »Doslej sem igrala že v sedmih predstavah. Veliko mi pomeni, da smo vsi igralci kot nekakšna družina in vaje mi sploh ne povzročajo težav. Po mojem mnenju mlade ni težko zainteresirati za igranje. Najprej sicer po navadi rečejo ne, toda kasneje, ko se z delom malo bolje spoznajo, dobijo veselje. Mislim, da velikokrat odrasli nimajo pravega pristopa do nas in tako marsikatero mladega človeka odvrnejo od kulturnega dela.«

Na Lešah pa imajo tudi knjižnico. In prav **Veronika** je knjižničarka že lep čas.

»Ne gre se sicer pritoževati, vendar homo morali pri bralni kulturi Lešanov narediti še veliko. Zdaj je redno vpisanih kakih 80 prebivalcev, ki pa v glavnem želijo brati le bolj lahko literaturo. Pa vendar je dobro, da berejo vsaj nekaj, če vemo, da je prav knjiga temelj vsega kulturnega,« je še menila **Veronika Kodrun**.

Kako zainteresirati ljudi

»Ljudi za kulturo ne moreš kar tako zainteresirati. Zato smo se pri našem društvu odločili za nekatere nove prijeme, ki so pokazali kot uspešni,« dopolnjuje **Hedvika Gorenšek**, članica upravnega odbora Kulturnega društva Leše. »Ugotovili smo, da želijo ljudje biti v središču dogajanja. Zato že nekaj let pripravljamo prireditve pod skupnim imenom **Zapojmo** in zaigramo po domače. Tu zajemamo tudi vesele večere, kjer krajani pokažejo, kaj znajo, pripravimo zabavne igre in podobno. Dvorana je doslej bila vedno polna.



Drugo je, da že od leta 1985 prirejamo srečanja kulturnih društev občine Ravne. Ugotovili smo namreč, da se amaterski kulturni delavci, čeprav živimo na majhnem območju, med seboj bolj malo poznamo. **Na teh srečanjih marsikdaj najdemo tudi kakšen novi prijem, saj več glav tudi več ve, kot pravi pregovor. S tem bomo seveda nadaljevali, v prihodnje pa bomo še več poudarka dali zlasti obujanju starih, skoraj že pozabljenih običajev.**«



Rudi je gonilna sila

Kulturnega življenja na Lešah si skorajda ne bi mogli zamišljati brez **Rudija Mlinarja**. Je človek, ki v sebi združuje pisca dramskih tekstov, poeta, pisatelja, režiserja in še kaj. Je pa tudi delovodja v ravnski železarni.

»Začel sem pravzaprav pred dvajsetimi leti, ko sem napisal dramsko delo za odraslo skupino,« pripoveduje in zamišljeno sega v zgodovino. »Potem pa sem pričel od začetka. Pri mladih. Na osnovni šoli sem vodil dramski krožek in začel pisati tudi dela zanje. Potem smo skupaj s skupino rasli do sedanje odrasle. V tem času sem napisal najmanj deset dramskih be-



sedil. Bilo je sicer težaško, a vendarle lepo delo. Nekoliko težje je pač v odmaknjenih krajih, kjer se moraš do vsega sam dokopati.«

No, pa je **Rudi** vendarle uspel: njegova zadnja predstava **»Na postaji«** je bila izbrana za vzorčno, njega pa so vključili v šolo za pisce dramskih scenarijev. **Rudi** pa seveda še vedno ostaja tudi predsednik leškega kulturnega društva.

»Ne moreš se kar tako odtrgati od domačega kraja. Tukaj so ljudje, ki radi kulturno delajo. Moja skupina je lepo uigrana in vedno se nam priključi kak nov krajan. Velikokrat se žal sploh ne zavedamo, kako so ljudje pripravljeni nastopati v dramskih delih in se potruditi. Samo prilžnost jim je treba dati. Seveda pa bi tudi širše družbeno morali več poudarka dati amaterski kulturi, ki je pogosto gonilna sila družabnega življenja na podeželju. Za nas je profesionalizem v kulturi veliko predaleč, lahko pa ohranimo lastno kulturno identiteto s tem kar imamo in tistim kar znamo,« končuje **Rudi Mlinar**.

Tomislav Ivič



Odgovor na članek: »DOSJE PUSTOSLEMŠEK«

Namen tega članka ni polemizirati z Igorjem Pečovnikom, avtorjem članka Dosje Pustoslemšek, ki je bil objavljen v 11. številki Prepiha in v katerem osebno obračunava z glavnim urednikom. Obtožbe so, mimogrede, neresnične in zato predmet osebne tožbe.

V tem zapisu želimo našim krajanom, ki jih je članek nedvomno zmedel in razburil, pravilno osvetliti probleme in prizadevanja za obstoj in razvoj internega studia CaTV Mežica.

Že ko so se krajanji odločali za izgradnjo kabelske televizije, je bila načrtovana vizija, da bi imeli tudi interni program, ki bi obveščal krajanje o dogajanjih iz neposredne okolice. Odbor za izgradnjo se je spoprijel z zahtevno nalogo ustvarjanja pogojev za delovanje. Septembra lanskega leta, ko je bila izgradnja tehničnega dela končana, je predsedstvo KS imenovalo odbor, ki naj bi vsebinsko zastavil delo internega studia.

Od 12. septembra 1990 pa vse do danes je program rasel od osnovnih poskusov, informativnih zapisov in prvih posnetkov do zakroženih oddaj z izoblikovanim konceptom.

Kakšne probleme je bilo treba reševati, da je do tega prišlo, vedo le tisti, ki so ta program oblikovali. Njihovo delo in čas, ki so ga vložili vanj, sta presegla skromno denarno nagrado, ki je namenjena sodelavcem internega studia in žalostno je, če kdo misli, da je to profitna firma.

Globoko smo prepričani, da so krajanji objektivno spremljali razvoj internega programa in da so z njim zadovoljni. To potrjujejo

tudi številne pohvale, vzpodbude in dobronamerne kritike, ki so navsezadnje v največji meri pripomogle, da studio živi in raste. Zaradi tega je tembolj nerazumljivo, da se je zdaj, ko je koncept že jasno zastavljen in tehnični pogoji dovolj dobri, pojavil nekdo, ki je vse skupaj podrl, razvrednotil in postavil na točko, kjer ne bomo imeli ničesar več. Kakšne strasti vodijo nekatere, da želijo vedno in povsod zlonamerno kritizirati, obsoditi in uničiti delavoljne ljudi?

Da tožbe v 11. številki Prepiha ne bi bile povod za sumničenje, neplačevanje najemnine in propad internega studia, sta se v torek, 14. maja 1991, sestala Odbor za izgradnjo sistema in predsedstvo KS. Pregledana je bila vsa dokumentacija, na podlagi katere svet izjavlja, da je celoten sistem realiziran pod najugodnejšimi pogoji, da je bil denar porabljen v skladu s sklepi odbora in da ni prišlo do nepravilnosti. Vsa finančna poročila so bila sproti posredovana svetu KS, so javna in z dokumentacijo vred na vpogled vsem krajanom.

Prav gotovo je želja vseh krajanov, da nadaljujemo z začetim delom. Pozivamo jih, da s svojimi predlogi, pripombami in željami sooblikujejo ter dopolnijo vsebino programa, ki mora biti tak, kakršnega si želijo. Dobrodošla je vsaka dobronamerna kritika, ki bo odboru dala moči in voljo za nadaljnje delo.

Ne vzemimo si svojega mežiskega programa v isti sapi, ko smo mu uspeli vdihniti življenje.

Predsedstvo KS Mežica
Odbor za CATV Mežica

Tihi pokop žrtev

»In ko bodo kosti iz grobov vstajale, nam grozi vojna«. To so stare prerokbe. V to sicer ne verjamem, res pa je, da so plitvi zemeljski plazovi po šestinsitridesetih letih razgalili grobišče pobitih: kup kosti, lobanje, kosi obleke, ... Za silo jih je komunala zasula.

Zgodilo se je, kar se je pač zgodilo. Dolžni smo pa, da ne skrunimo mrtvih dalje. Kakor dolgo je človek, je spoštovanje mrtvih nedotakljiva pravica in dolžnost. Križ v gozdu stoji torej točno ob grobišču, pravijo sicer, da jih je še več. Ob križu pustimo pietetno urediti grobišče. Naj počivajo v miru pod šumenjem smrek.

Svojci iz Pliberka in Podjune so hvaležni vaščanom, ker jim omogočajo, da brez strahu prižgejo svečke in položijo šopke cvetja svojem. Želijo si miru in sprave in da se tak čas nikoli ne bi vrnil.

Tega si želimo končno vsi.

Tone Sušnik



RAČUNALNIŠKI INŽENIRING – HIŠA BISTRIH REŠITEV
KIDRIČEVA 14, SLOVENJ GRADEC

TUDI TO SE ZGODI »PASJI DAVKI«!?

Vljudno prosim, da v naslednji številki vašega lista priobčite tudi moj sestavek.

Pisanje po časopisih o pobudi Krajevne skupnosti Radlje glede potepuških psov, dobiva že skrajno neokusno obliko obveščanja. Tako tudi vaš list, z velikim tendencioznim naslovom prinaša celotno pobudo.

Bralec dobiva vtis, da gre bolj za zabavo kot za resen problem, ki bi ga bilo nujno enkrat za vselej urediti. Tako že naslov opozori bolj na dodatek (predlog o takšah) pobudi, kakor pa na jedro predloga »potepuški psi, škoda po njih in odnos odgovorne službe«.

Na našem območju je bilo zadnja dva meseca najmanj 20 pasjih vdorov v zajčnike. Psi so uničili okoli 100 zajcev, pa tudi kure niso bile varne pred njimi. So pa še druge nadloge. Psi tekajo po vrtovih, kopljejo po gredah, onesnažujejo neposredno okolico hiš in povzročajo neverjetno škodo.

Kontomac še ni bil preklican. Lastniki psov pa se obnašajo, kakor da ga nikoli ni bilo.

Pobuda je bila dana zaradi številnih pritožb. Iz preteklosti ve-

mo, da se na vsako takšno pritožbo ni reagiralo. Veterinarska služba se je enostavno otresla z izgovorom »nimamo higienika«. Prav zato je bil ta predlog tako provokativno napisan. Želeli smo, da bi se o problemu nekolično bolj zavzelo razpravljalo. Bili smo prepričani, da bodo tisti, ki hočejo biti danes »modreci« v tej zadevi, znali prebrati naše misli med vrsticami.

In še to. Če je že bilo bolj pomembno (najbrž, da ne) napisati, kdo je pobudo podpisal, kakor pa, kdo jo je posredoval, potem je potrebno biti bolj natančen. Iz podpisa je točno razvidno, da je ZA predsednika podpisal nekdo drug in če je podpis nečitljiv, bi bil pisec dolžan to raziskati. Tako so nekateri vročebučneži neupravičeno napadli Ivana Pečovnik, namesto Iva Gregla. Prosim torej, da se odslej s pripombami v zadevi pobude (okusnimi ali neokusnimi) in z obrekovanjem in posmehovanjem obračata na mojo osebo.

Ivo Gregl
tajnik Krajevne skupnosti
Radlje ob Dravi



ko-si

DEJAVNOST

Razvijamo in izdelujemo vložne materiale za oblaženo pohištvo in vzmetnice na osnovi naravnih rastlinskih in živalskih vlaken. Prednost naših proizvodov je v tem, da so izdelani iz pretežno naravnih materialov, kar omogoča našim kupcem proizvodnjo visokokvalitetnih BIO programov. Proizvajamo tudi BIO izolacijske materiale, ki zagotavljajo zdravo bivalno okolje.

TUS – KOSI
podjetje za proizvodnjo netkanih tkanin
Stari trg 6a
62380 Slovenj Gradec
telefon: (0602) 42-659, n.c. 43-731
telex: 33450 YU KORAF
telefax: (0602) 43-795

CESTA IN GARAŽE

Stanujemo izven strnjenege naselja Javornik. Naša cesta do doma ni bila asfaltirana, pa tudi ne slaba. Bila pa je edina cesta, ki nas je v slabem in dobrem vremenu pripeljala do doma. Danes pa te ceste ni več.

Naj opišemo malo bolj podrobno razmere, ki so mnogim znane, mnogi pa zanje sploh še ne vedo.

V tem članku nimamo namena imenovati oseb, ker vemo, da dobro ime lahko hitro izgubiš, nazaj pa ga težko dobiš.

Dolgo so potekale razprave, kje bi bil prostor za čimvečje število garaž, ki so za naselje, kakršno je Javornik, nujno potrebne. Določen je bil prostor, kjer je že stalo nekaj garaž, ki so jih ljudje več ali manj uspešno postavili, samo da je imel njihov železni konjiček streho.

Par let se je govorilo, da te garaže kvarijo videz Javornika. Zraven tega pa je v neposredni bližini garaž nastajalo že pravo »smetišče«, kjer so krajani Javornika najraje ponoči odlagali odvečno robo: razne dele avtomobilov, steklenice, papir, celo stare postelje, itd. Podnevi, ko se je to smetišče videlo, pa so se hudovali, kdo odmetava take reči v naravo.

Tega smetišča seveda niso opazili »zeleni« ravske občine, kot tudi niso opazili, čeprav opozarjajo, da je drevje in zelenje vir življenja, da je spet padlo mnogo dreves in zelenja zaradi gradnje betonskih garaž.

No, pa pustimo ta večni »vroči« problem pri miru.

V čem so torej naše težave? Nič nimamo proti gradnji garaž. Nasprotno. Naj se gradijo garaže, saj danes težko spraviš skupaj denar za avto. Če pa imaš zanj streho, imaš srečo, pa še varno ga lahko zakleneš.

Problem se je začel, ko so začeli delo buldožerji. Cesto, ki smo jo omenili že na začetku, so čez dan zasuli. Zvečer, ko so dela končali, se je dalo za silo tudi pripeljati do doma. 9.5.1991 so dokončno zasuli to cesto.

Danes, 20.5.1991, pa so tam, kjer je bila cesta, veliki kupi zemlje, gramoza in kamenja. Da si ne boste mislili, da smo leni in bi se samo vozili v službo, šolo, trgovino itd., pa ni tako. Saj tudi peš težko pridemo do delovnih mest in šol.

Kot smo že omenili, je bila to edina cesta do naselja. Lahko hodimo še čez travnik in po drugi strani do naselja. Ampak ta pot nam je večkrat zaprta zaradi slabega vremena, ki ga je letos veliko. Saj moramo dvakrat čez po-

tok Kotuljščico, ki pri nas nima mostov. Most je že leta 1969 odnesla velika povodenj. Od takrat so tam samo občasne brvi, ki pa jih malo večja voda poškoduje, ali celo odnese.

Oja, še ena možnost je! Lahko plezamo po pesku, kjer delajo nasipe za garaže, in s strahom gledamo, kdaj bo kateri dobil po glavi kak kamen ali celo skalo, ki se valijo izpod buldožerjev. Čeprav nismo daleč od naselja, si bomo kot kaže morali vsi nabaviti: ali ribiške škornje in se boriti z naravo vodo, ali se vpisati v kak tečaj za plezanje po pesku, ali pa si nabaviti helikopter. Kar pa bi bila seveda najboljša možnost.

Kljub vsem težavam še enkrat opozarjamo, da nimamo nič proti gradnji garaž, ampak samo hočemo kolikor toliko normalno pot do naših delovnih in šolskih obveznosti.

Preden so se vsa dela za garaže začela, nam je bilo rečeno, da bo cesta zaprta kak dan. Naj bomo brez skrbi, ker bodo naredili tako, da bo prevozna.

Če pa danes, 12 dni po popolnem zaprtju ceste, kaj rečeš vodilnim možem na delovišču, te imajo za zaostalega in nenaprednega. Ali pa rečejo: »Ah, spet tisti iz grbna«. In objublajo asfalt čez dve leti na tem delu ceste.

Opozarjamo, da ne potrebujemo asfalta, ampak samo normalno cesto, katera nas bo varno popeljala do naselja.

Družina Uršej
Javornik 14
Ravne na Koroškem

NEPOKLICANI ŽANJCI UBIJAJO VESELJE

Ko sem za 10. številko Prepiha pisala prispevek o lepo urejenem nasadu pred enim od javniških blokov na Ravnah, nisem vedela, da poročam o malem VELIKEM ČUDEŽU tega naselja.

Šele pozneje, po pogovorih s številnimi Javorničani, ki si kakor Franc Obretan prizadevajo za lepo okolje svojih blokovskih stanovanj, sem spoznala, da za slabo urejenost Javornika ni krivo pomajkanje ljudi, ki bi želeli gojiti zelenje in cvetje.

Za delno podobnost naselja nedokončanemu gradbišču so morda res krivi graditelji in premalo zagnano vodstvo krajevne skupnosti (še ob nedavnem izkopavanju zemlje tik pred nosom niso poskrbeli, da bi dobili zemljo za zasutje javniških jarkastih površin!) – torej družba. Toda k temu, da na mnogih dvoriščih rastejo samo trave in pleveli, največ pri-

pomorejo ljudje, ki niti doma niti v šoli niso vzeli predmeta splošna ali srčna kultura. Sami nič ne naredijo za skupno dobro, ko pa kje kaj lepega vidijo, ne morejo trpeti, da bi se kdo veselil sadov svojega dela in da bi se z njim veselili tudi drugi, ki delo in trud cenijo in spoštujejo ter v lepem okolju uživajo, ne glede na to, kdo ga je ustvaril.

Ti, nepoklicani žanjci, mislijo, da je njihovo vse, kar je na dosego roke. Najlepše vzamejo zase, ostalo navadno uničijo. S tem marsikomu ubijejo veselje do tega, da bi naslednjo pomlad znova sejal in sadil, vendar zlikovcev nihče ne kaznuje, vesti, ki bi jih grizla, pa tako nimajo.

V kraju, kjer živijo taki ljudje, je res čudež, če se katero od blokovskih dvorišč bohota v zelenju in cvetju.

Mojca Potočnik

NA MUTI PRIREDITEV ZA ZGLED

Kaj je bilo lepše v zadnjem aprilskem nedeljskem dopoldnevu na Gradišču nad Muto, kot kros najmlajših privržencev teka! Koliko lepih štartov najmlajših, koliko borbenosti in želje po zmagi je izžarevala skupina za skupino. Od najmlajših cicibanov do starejših pionirjev in pionirk. Koliko osebnih doživetij, ki jih potem človek ne more izbrisati iz spomina.

Tako je bilo že pred dobrimi tremi desetletji, leta 1960, ko so prvič taborniki Mute, Slovenj Gradca, Radelj ob Dravi, Limbuša, Maribora tekli svoj »taborniški tek«, skupaj in družno z atletičarji mariborskega Branika. Tedanji načelnik tabornikov Mute Ludvik Jerčič je bil hkrati tudi član mariborskega atletskega kolektiva in torej nič čudnega, da je tabornikom znal vcepiti ljubezen do tekanja v naravi. Znal pa je tudi vzgojiti kopico tabornikov, ki danes še vedno nadaljujejo to osnovno misel – krepitev telo s tekmo, z gibanjem v naravi.

Tudi Marko Rutar, direktor Tovarne Muta, že leta in leta podpira to idejo in sam je maratonce spremljal vzdolž ene najtežjih prog od Branika do Zgornje Mute, preko Drave do Vuzenice, Vuhreda in Radelj (mimo grede: tod so noč pred tem mnogi prebivalci zaradi potresa preživeli s strahom). Po lepi tekmi je povedal: »Danes je vsak zmagovalec, ki premaga samega sebe, skupaj moramo premagati čas in spoštovanje do svoje preteklosti. Število ljubiteljev teka, ki prihajajo k nam, je vselej večje. Morda pri kateremu dvom o primernosti datuma prireditve ob dnevu vstaje in delavskem prazniku. Menim, da bomo muški taborniki prav v bodoče vztrajali na takšni vpregi pomembnosti, saj vendar tako velika, pomembna in hrabra dejanja teka kličejo prav po merjenju moči v sedanjem času.«

Tudi letos so se, kot včasih Andreja Šverca, na Muto udeleženci pripeljali s kolesom, se tu uspešno izkazali v teku in se zadovoljni vrnil. Takšen junak je Milan Zupanc iz Mislinje. Vso progo malega maratona sta družino pretekla Viljem Blatnik iz Mežice in Hinko Jerčič iz Velenja. Več kot srebrna kolajna je njuno zadovoljstvo ob uspešnih tekih, ki jih prireja vsak na svojem koncu domovine: Blatnikovi v Mežiški, Jerčičevi v Šaleški dolini.

Maks Klemen iz Celja je tudi letos pripeljal svojo družino, njuna Urh in Urška pa sta si pritekla prvi zlati kolajni. Toda Urhu so jo organizatorji podelili šele potem, ko so si na videu pogledali posnetek teka. V neverjetni borbenosti najmlajših je pač spodletelo tudi sodnikom, ki že leta in leta z veseljem in predanostjo opravljajo svojo nalogo. Sicer pa je Maks Klemen tudi sam znova pretekla progo spominskega teka NOB in tudi izrazil nezadovoljstvo zaradi odnosa slovenske atletike zveze do množičnih rekreativnih prireditev.

Muta je naredila še enega izmed izpitov, ki bi jo lahko pripeljali v Evropo. Računalniški izpis priznanj, rezultatov, tiskan bilten in še marsikaj je sedaj že kar pravilo. Nihče jim ni zameril, če so opustili praktična darila. Moram pa priznati, da sem letos kar pogrešal partizanski golaž, za katerega mi je na vseh dosedanjih taborniških tekih na Muti vselej zmanjkalo časa.

Naslednje leto bo jubilej. Trideset taborniški tek.

Hinko Jerčič

»PROMTOR« d.o.o.

Ravne na Koroškem

Morda prodajate ali kupujete vozilo?

VSako NEDELJO od 8.00 do 12.00 ure na parkirišču »NAME« na Ravnah na Koroškem

SEJEM RABLJENIH VOZIL

(kolesa, mot. kolesa, avtomobili in prikolice)

SLOVENJ GRADEC: Blišč in beda obvoznice

Z obnovo mestnega jedra – dati mestu stari blišč in novo vsebino, to je vse lepo in prav. Kaj pa z izgradnjo obvoznice? Z izgradnjo obvoznice po zadnji javni varianti trase, bi pa na drugi strani »mestu Miru« povzročili nepopravljivo škodo. Uničen bi bil del mesta, ki so mu že stari Slovenjgradčani pravili »pljuča« Slovenj Gradca, ker ta del mesta krasi lep mešan gozdič nad Tovarno usnja, ki bi bil z gradnjo obvoznice uničen. Torej – grob poseg v ekologijo in kulturno spomeniško varstvo.

Že grofje so imeli na tem delu nekakšen vikend – zato tudi ime Tičnica. Soglašam z ing. gozdarstva Zagorcem, ko je na javni obravnavi izjasnil, da je ta kraj več vreden kot kmetijsko zemljišče – saj bi bil uničen rekreacijski prostor. Kljub nasprotovanju Pečolerja (Boronika), se ljudje mirno sprehajajo ob kanalu po njegovem zemljišču, učiteljice vodijo šolarke v naravo, tudi nogometaši vadijo nogomet na tem lepem delu mesta, kjer si še lahko zaužijejo čistega zraka – saj je pred leti tu bila speljana Trim steza in so ljudje ta kraj še bolj osvojili kot rekreacijski prostor. Le to je žalostno, da občina Slovenj Gradec vse to ve, pa kljub temu ne upošteva pri obdavčevanju oziroma odškodnini Pečoler Marjana.

Ta del mesta bi morali celo zaščititi kot kulturno spomeniško dediščino, ne pa ga uničiti s projektom, kot je tranzitna obvoznica, katerega bremena ta soteska ne prenese brez večje ekološke škode. Uničenje kopališča, motenjske s hrupom in plini novo, nastajajočo šolo, odbijajo hrup v naselja Kopališke ulice in Legna. Ker pa je ta trasa tudi iz prometne varnosti negativna, saj prečka na nepreglednem delu pri Tovarni usnja Legensko cesto, za katero vemo, da je gosta prometna, pa tudi pešcev – predvsem pa šolarčkov – je na tej cesti veliko.

Na to so opozarjali tudi udeleženci na javni razpravi in je bilo iz strani publike negativno sprejeta. Tolmačenje strokovnjakov je suhoparno in dvomno:

1. Stejte prometa, ki ni točno – opomba gospoda Kobaleta.

2. Skoraj ves promet se nekako začne in konča v mestu Slovenj Gradec – torej krožni promet?

3. Da tega prava obvoznica Legen ne bi rešila, je pa čista laž in nestrokovnost. Mesto Slovenj Gradec potrebuje »pravo obvoznico Legen« že od ukinitve železnice, ki bi omogočala speljati hi-

trejši tranzitni in ostali promet ob mestu, ne pa v (središče mesta) in bi bila pridobitev za Slovenj Gradec, kakor tudi za Slovenijo pri razvoju turizma. Ta trasa je že nad dvajset let načrtovana. Druga trasa, ki je že tudi dvajset let planirana, ki naj bi služila kot mestna prometnica, pa je železniški most – Vovkove zare – NTU – Nama.

Zakaj torej toliko oportunitizma. Urbanisti so dolžni izrabiti dolgoročno planirana področja, saj se za ta področja niso izdajala gradbena dovoljenja!

Po strokovnem mnenju gospoda M. Kobaleta potrebuje mesto Slovenj Gradec v prvi vrsti urejeno parkirišče, ker je parkiranje v mestnem jedru največja ovira in problem prometa v mestu.

Ta zadnja varianta ni nobena obvoznica – ampak nekakšna zmaznica z omejenim prometom (60), ki se začne na deželi – Smartnem (po nepotrebnem bi uničila lepa kmetijska zemljišča), vodi v sotesko in nazaj v središče mesta Slovenj Gradec.

Zato ni čudno, da je mnenje številnih občanov Slovenj Gradec, da je ta trasa popolnoma neprimerna za načrtovane posege. Moje mnenje pa je, da je tudi najdražja iz materialnega kakor naravnega stališča, ker ni dražje naložbe, kot tista, ki ubija človeka in okolje – naravno dediščino! Ta, zadnja varianta, pomeni prav to. Strokovnjaki, premislite in ne načrtujte tako nesmiselnih, ekološko spornih projektov.

Vlado in Vera Zdovc
Smartno
Slovenj Gradec

PINKI

RAZŠIRJENA PRODAJALNA IN
MINI-BAR

S POSLOVNIM PROSTOROM PODJETJA



Vam poleg že znanih artiklov nudi še vse vrste bele tehnike, akustike, drobnih gospodinjskih aparatov.

Prodaja na 3 obroke brez obresti!
MINI-BAR nudi vsak lep petek in soboto od 17. do 23. ure jedi na žaru!
PRODAJALNA IN MINI-BAR PINKI

Gordno gospodarstvo Slovenj Gradec



SGP KOGRA DRAVOGRAD

GRADBENO
PODJETJE

d. o. o.
SLOVENJ GRADec

Republiški zavod za zaposlovanje
Območna enota Velenje

Iskalce zaposlitve, ki ste že prijavljeni na zavodu in trajne presežke, ki boste kmalu prijavljeni na zavodu

OBVEŠČAMO

da smo v sklopu naše dejavnosti pričeli tudi s podjetniškim svetovanjem za samozaposlitev.

Nudimo vam brezplačno pomoč pri usposabljanju za samozaposlitev v naslednjih oblikah:

- osnovni obliki usposabljanja (seminar)
- individualnem svetovanju pri sodelavcu zavoda
- svetovanju pri zunanjih sodelavcih zavoda

Zunanji sodelavci vam bodo nudili pomoč pri:

- ocenjevanju podjetniške ideje,
- izdelavi poslovnega načrta
- ekonomsko – marketinškem svetovanju
- ustanavljanju novih obratovalnic
- finančnem svetovanju
- pravnem svetovanju
- tržnih raziskavah in komercialnih storitvah
- iskanju ustreznih programov
- računovodskem servisu za ustanovljeno podjetje ali obratovalnico v prvih mesecih po ustanovitvi.

TOREJ, ČE IMATE IDEJO ZA SAMOZAPOSLITEV,

lahko takoj dobite boljše informacije pri svetovalcu zaposlitve na Zavodu za zaposlovanje ali pa preprosto pokličete po telefonu številka 063 855-421.

PRIČAKUJEMO VAŠE SODELOVANJE!

BORZA DELA

Republiški sekretariat za delo
Republiški zavod za zaposlovanje

Območna enota VELENJE

OBJAVE POTREB PO DELAVCIH

Delovna organizacija	Poklic	Del. izk.	NC, DC
Tekstilna industrija Otiški vrh	ekonomist ali komercialist	2 leti	NC

Od vprašanj sociale nas najbolj
zanimajo vprašanje kruha.

NIKO



UKV 97,2 IN 88,9 MHz STEREO

ČETRTEK, 23. 5.: 11.00 Pozdrav. 11.15 Horoskop. 11.30 Kupujte z nami. 12.30 Danes na Koroškem. 12.45 Kultura vabi. 13.00 Glasbeni magazin: Gost – Mikado. 13.30 Obvestila I. 14.30 Koroški razgledi. 15.00 Popoldne na Koroškem radiu. 15.30 Dogodki in odmevi. 18.00 Oddaja za mlade, Yu rock, kontakt. 19.00 Obvestila II. 20.00 Povedano po nemško. 20.15 Nasvidenje in Sky Radio.

PETEK, 24. 5.: 11.00 Pozdrav. 11.15 Horoskop. 11.30 Kupujte z nami. 12.00 Listamo po časopisih. 12.30 Danes na Koroškem. 12.45 Kultura vabi. 13.00 Glasbeni magazin: Novosti iz diskoteke Jolly. 13.30 Obvestila. 14.30 Koroški razgledi. 15.00 Nasvidenje.

SOBOTA, 25. 5.: 8.45 Povedano po nemško – ponovitev. 9.00 Pozdrav. 9.15 Horoskop. 9.30 Obvestila I. 10.00 Kupujte z nami. 10.15 Sportni kašpot. 10.30 Koroški razgledi. 10.45 Kultura vabi. 11.00 Marjanca. 12.30 Cestitke in pozdravi. 13.00 Mali oglasi. 13.30 Obvestila II. 15.00 Popoldne na Koroškem radiu. 15.30 Dogodki in odmevi. 16.00 Stavim da. 18.00 Ljutrca 7 naj. 19.00 Obvestila III. 20.00 do 24.00 Nočni klub Koroškega radia. 00.00 Nasvidenje in Sky Radio.

NEDELJA, 26. 5.: 8.45 Povedano po nemško – ponovitev. 9.00 Pozdrav. 9.15 Horoskop. 9.30 Obvestila I. 9.45 Rezervirano za kmetijstvo. 10.00 Koroška kronika. 10.15 Pismo iz zamejstva. 10.30 Vesti. 10.45 Kultura vabi. 11.00 Nasvidenje. 12.30 Cestitke in pozdravi. 13.00 Mali oglasi. 13.30 Obvestila II. 15.00 Nasvidenje.

PONEDELJEK, 27. 5.: 11.00 Pozdrav. 11.15 Horoskop. 11.30 Kupujte z nami. 12.00 Listamo po časopisih. 12.30 Danes na Koroškem. 12.45 Kultura vabi. 13.00 Glasbeni magazin: Vi izbirate. 13.30 Obvestila. 13.40 Hit tedna. 14.30 Koroški razgledi. 14.40 Sportni pregled. 15.00 Nasvidenje.

TOREK, 28. 5.: 11.00 Pozdrav. 11.15 Horoskop. 11.30 Kupujte z nami. 12.00 Listamo po časopisih. 12.30 Danes na Koroškem. 12.45 Kultura vabi. 13.00 Glasbeni magazin: Zapešite z nami. 13.30 Obvestila I. 14.30 Koroški razgledi. 15.00 Popoldne na Koroškem radiu. 15.30 Dogodki in odmevi. 18.00 Ljutrca 7 naj. 19.00 Obvestila II. 20.00 Povedano po nemško. 20.15 Nasvidenje in Sky Radio.

SREDA, 29. 5.: 11.00 Pozdrav. 11.15 Horoskop. 11.30 Kupujte z nami. 12.30 Danes na Koroškem. 12.45 Kultura vabi. 13.00 Glasbeni magazin: Boris Novkovič. 13.30 Obvestila. 14.30 Koroški razgledi. 15.00 Nasvidenje.

mali oglasi

KMEČKO stiskalnice (prešo) na klado in vijak prodam. Hober Pavel, Breznica 31, Prevalje. Tel.: 32-953.

PRODAM črnobeli TV, brezhiben, star šest let, za 1.500 din. Viktor Urh, Cesta 4. julija 9, 62366 Muta.

PRODAM sedežno garnituro. Potočnik, Ob Suhi 3, Ravne. Tel.: 22-115.

PRODAM dobro ohranjeno spalnico in kavč. Mežnar Ida, telefon: (0602) 38-169.

OBVEŠČAMO vas, da je na Koroškem odprta prva specializirana prodajalna preparatov iz naravnih zelišč in biokozmetike (POINT). Boris Verdnic, Radlje ob Dravi, Pod gradom 16 ali pokličite po telefonu na št. 71-609.

PRODAM moško športno kolo »Rog«, 10 prestav, rabljeno eno sezono. Cena 4.000 din. Jelen Stane, Javornik 60, Ravne na Koroškem, Tel.: 0602 23-028. Ogled možen vsak dan.

DRAGU GOSTENČNIKU iskrene čestitke ob tridesetem rojstnem dnevu. – Sodelavci.

dežurstva

DEŽURNI ZDRAVNIKI

Ravne na Koroškem (tel. 21-211): za oba dežurna okoliša (Ravne – Prevalje in Mežica – Črna) je dežurstvo urejeno ponoči, ob koncu tedna pa od sobote, od 13. ure, do ponedeljka, do 6. ure.

Slovenj Gradec (tel. 41-031, int. 417): dežurstvo je urejeno vsak dan ponoči, ob koncu tedna pa od sobote, od 14.30, do ponedeljka, do 7. ure.

Dravograd (tel.: 83-351): ves teden je dežurna dr. Mira Skralovnik.

Radlje ob Dravi (tel.: 71-121): od sobote od 14. ure do nedelje do 7. ure je dežuren dr. Ivica Kralj, od nedelje do 7. ure do ponedeljka do 7. ure pa dr. Irena Kržan.

ZOBOZDRAVSTVENA ORDINACIJA

V Slovenj Gradcu in na Ravnah je dežurstvo urejeno ob nedeljah in praznikih od 8. do 10. ure. Tel. 41-031 – Sl. Gradec, 21-211 – Ravne.

VETERINARSKÉ POSTAJE

Telefonske številke veterinarskih postaj (informacije o dežurnih veterinarjih so stalne):
Dravograd: 85-079, Radlje ob Dravi: 71-167, Slovenj Gradec: 41-187, Prevalje: 31-340.

LEKARNE

Ravne na Koroškem (tel. 22-292): ob delavnikih je lekarna dežurna od 20. do 22. ure, ob nedeljah in praznikih pa od 9. do 12. in od 18. do 20. ure.

Slovenj Gradec (tel. 41-112): ob delavnikih je lekarna dežurna od 19.30 do 21.30, ob nedeljah in praznikih pa od 8.30 do 11. in od 16. ure do 21.30.

Radlje ob Dravi (tel. 71-115): ob delavnikih je lekarna dežurna od 20. do 22. ure, ob nedeljah in praznikih pa od 9. do 12. in od 18. do 22. ure.

BENCINSKE ČRPALKE

To nedeljo delajo bencinske črpalke Petrola na Ravnah, Slovenj Gradcu – Celjska ul. in na Muti od 7. do 19. ure, v Dravogradu pa od 7. do 20. ure. Črpalke v Radljah ob Dravi je zaprta.

Prispevki, objave in oglasi, ki jih bo uredništvo prejelo do petka, bodo objavljeni v naslednji številki.

prireditve

26. srečanje otroških in mladinskih pevskih zborov občine Ravne na Koroškem:

v četrtek, 23. maja 1991, ob 17. uri v športni dvorani pri Osnovni šoli Prežihovega Voranca na Ravnah na Koroškem.

V petek, 24. maja 1991, bo ob 17. uri v kinodvorani Dravograd pevska revija najmlajših pod naslovom Cicibani pojo. Nastopili bodo: – cicibani enote Dravograd, Robindvor, Sentjanž, Libeliče, Črneče, Trbonje. – dva zbora, gosta iz Rogaške Slatine.

V petek, 24. maja 1991, ob ob 19.30 v Vidovi cerkvi v Dravogradu celovečerni koncert MoPZ Stanko Rek iz Dravograda ob njihovi 30. letnici. Kot gost sodeluje DPZ Klas iz Trbonj. Koncert bo povezovala Bojana Topler.

Sobota, 18. 5. 1991:

Ob 9. uri: Taborniški mnogoboj na Prevaljah: Prikaz taborniških veččin.

Ob 10. uri: Srečanje društev TVD Partizan občine Ravne na Ivarčkem jezeru.

Ob 11. uri: Meddruštvena tekma v smučarskih skokih za pionirje na 23 in 30 m plastični skakalnici v Dobji vasi.

Sobota, 18. 5. in nedelja, 19. 5. 1991:

Ob 9. uri: Dvodnevni odprti turnir v tenisu za posameznike na tenis igrišču na Ravnah.

CLUB LEVI DEVŽEJ

SOBOTA, 25. 5. 1991, ob 22. uri
VEČER EASY ROCKA
S SKUPINO INSIDE.

Vstopnine ni.

Terasa odprta vsak dan od 12. do 22. ure.

Vabljeni!

KS Kotlje vabi v nedeljo, 26. maja, na koncert **HELENE BLAGNE**, z gostom **Ivom Radinom** in povezovalcem **Janezom Dolinarjem**. Predstavi bosta ob 15. in 18. uri v kulturnem domu Prežihov Voranc.
Pridite – uživajte s Heleno!

Male oglase sprejemamo na sedežu uredništva Ravne na Koroškem, Čečovje 5, v Koroški tiskarni v Slovenj Gradcu, Glavni trg 12 in v Grafiki Prevalje.

ODPRTI TELEFON ZA OTROKE IN ODRASLE V STISKI



(0602) 23-399, 23-004

SREDA : 17.–19
PON.–PETEK : 12.–13.
POD ŠIFRO »PRIJATELJ«

Naročilnica

Do preklica naročam tednik PREPIH

Ime in priimek _____

Kraj in poštna št. _____

Naslov _____

Podpis _____

Naročilnico pošljite na naslov: Uredništvo Prepiha, 62390 Ravne na Koroškem, Čečovje 5. Naročnino bomo obračunavali dvomesečno vnaprej.

KOROŠKI ŠPORT

NOGOMET

Partizan ugnal Beltinko

Nogometaši **Partizana** iz **Slovenj Gradca** so v 23. kolu slovenske območne lige – vzhod prijetno presenetili z minimalno zmago 1:0 nad doslej vodilno enajsterico te lige Beltinko. Kljub temu, da so Slovenjgradčani nastopili oslabiljeni, brez peterice standardnih igralcev, so uspeli zmagati z golom Smrekarja v 37. minuti. **Tekmo na Prevaljah** je minulo nedeljo spremljalo okoli 300 gledalcev, ki so si ob koncu dvoboja krepko oddahnili, saj je v zadnji minuti srečanja vratar Partizana Drago Kos izredno ubranil natančno merjen prosti strel napadca gostov Škaparja.

Vnovič so bili poraženi **nogometaši Ojstrice**, tokrat že šestič po vrsti v spomladanskem delu prvenstva. V Brežicah so Dravograjčani doživeli pravo katastrofo, saj jih je tamkajšnja Svoboda, ki je predzadnja na lestvici, premagala kar s 5:0. Sedaj skupaj vodita Dravinja iz Slov. Konjic in Beltinka, Partizan je 10., Ojstrica pa 12.

V mariborski nogometni podzvezi so odigrali pretekli teden dve koli. Vodilni **Korotan** je zabeležil dve novi zmagi in nezadržno hiti k osvojitvi 1. mesta v ligi. Nova dva para prvenstvenih točk so si prigrabili tudi **nogometaši iz Crne**.

DRUGE VESTI

– V zadnjem kolu druge slovenske rokometne lige je mlada **ekipa Slovenj Gradca** igrala doma neodločeno 23:23 proti Krogu iz Pomurja. **Fužinar** pa je na Ravnah premagal Polet iz Murske Sobote s 21:10. Zaostalo srečanje med Fužinarjem in drugo ekipo SRK Velenje ni bilo odigrano, ker gostov ni bilo na Ravne. Naša ekipa bo tekmo dobila z 10:0 b.b. Prvo mesto so v ligi osvojili rokometiški Kroga, mlada ekipa Slovenj Gradca je tretja, Fužinar pa peti.

– V Italijanskem Bressanonu, mestecu na južnem Tirolskem, je bil **mednarodni mladinski atletski miting**, na katerem je nastopilo 15 mladinskih ekip. V reprezentanci Slovenije sta tekla koroška atleta: **Andrej Kos** je osvojil na 800 m 8. mesto, **Gorazd Podržavnik** pa je bil v teku na 1500 m 10.

– V Gorici (Italija) je merilo moči kar 250 atletov iz 6 držav. Od tekmovalcev KAK Ravne so nastopili trije: **Uroš Verhovnik** je bil med člani v teku na 400 m osmi, v mladinski konkurenci pa sta v teku na 800 m dosegla odlični uvrstitvi **Robert Brezovnik**, ki je bil prvi s časom 1:54,27 in **Janez Stern**, ki je osvojil drugo mesto s časom 1:54,37.

– Na Ravnah je bilo **republiško prvenstvo invalidov v kegljanju**. **Erika Lesnik** je bila druga v enotni kategoriji žensk, med moškimi pa sta tretji mesti v svojih kategorijah

osvojila **Jože Kotnik** in **Franc Paradiž** (vsi so člani ISD Samorastnik Ravne).

– Slovenjgradčanka **Bernarda Areh** je osvojila naslov republiške prvakinja v judu, v kategoriji do 52 kg. Na tem prvenstvu, ki je bilo v Celju, je bil pri fantih Slovenjgradčan **Zupanc** tretji v kategoriji do 95 kg.

KAM OB KONCU TEDNA

NOGOMET: V petek, 24. maja, bo na **Prevaljah** s pričetkom ob 18. uri prijateljska meddržavna tekma med nogometnimi sodniki avstrijske Stajerske in Koroške ter Slovenije. **V soboto**, 25. maja, bodo na Koroškem tri tekme mariborske podzveze. Igrali bodo: **v Crni** – Pecca–Akumulator, **na Prevaljah** – Korotan–Pobrežje in **v Radljah** – Partizan–Rošnja Loka. Tekme se bodo pričele ob 17.30 uri. **V nedeljo**, 26. maja, bo v **Dravogradu** prvenstveno srečanje slovenske območne lige med Ojstrico in Bočem iz Poljčan. Pričetek tekme ob 16.30 uri. **SEDECA ODBOJKA: Na Ravnah bo v soboto**, 25. maja, mednarodni turnir invalidov v sedeči odbojki. Sodeluje 8 ekip. Otvoritev turnirja ob 9.30 uri, nato ob 10. do 15. ure tekmovalci v športni dvorani pri OS Prežihova Voranca.

Ivo-Mlakar

TURNIR V SEDEČI ODBOJKI NA RAVNAH

Med invalidi športniki je sedeča odbojka gotovo najbolj priljubljena panoga. V številnih državah to športno zvrst načrtno gojijo načrtno in imajo veliko registriranih tekmovalcev. Pri nas je ta športna panoga najbolj razvita prav v Sloveniji, ki že več kot desetletje daje jedro igralcev v našo državno selekcijo.

Na Ravnah so pred več kot deseti leti pričeli igrati sedečo odbojko v Invalidskem športnem društvu **Samorastnik**. Ekipa, ki jo že vsa leta vodi nadobudni **Peter Ozmeč** je bila vsa leta v samem jugoslovanskem vrhu, osvajala pa je tudi državna prvenstva. Za selekcijo Slovenije so nastopali številni igralci iz ravnanskega društva, v jugoslovanski državni reprezentanci pa sta že vsa leta **Davorin Kragelnik** in **Vlado Homan**.

Lepi uspehi ekipe ISD Samorastnik in marljivo delo odbornikov tega društva so bili povod, da je športna zveza Slovenije zaupala močan turnir v sedeči odbojki prav Ravenčanom. **Turnir bo v soboto**, 25. maja, od 9.30 do 15. ure v športni dvorani, na njem pa bo v okviru programa dežel Alpe – Jadran sodelovalo kar 8 ekip. Prišle bodo ekipe iz Nizozemske, Madžarske, Avstrije ter ekipe iz Zagreba, Sarajeva in Novega Sada. Nastopili bosta tudi ekipi Slovenije, jedro teh reprezentančnih vrst bodo sestavljali prav igralci iz Samorastnika Ravne.

Ivo-Mlakar

ČRNA KRONIKA

Ne delamo si sicer utvar, da naši pozivi k večji prometni varnostni kaj zaležejo, pa vendar: po dveh krvavih prometnih tednih je bil zadnji precej mirnejši in varnejši. Na koroških cestah se je pripetila le ena prometna nezgoda in še ta z lažjim izidom. Kaznivih dejanj je bilo v tem času 17, od tega 11 tatvin. Imeli smo dva požara in en samomor. Pridržane so bile tri osebe. Največ dela pa je ponovno bilo na tako imenovani zeleni meji: avstrijski organi so nam deportirali 15 tujih državljanov – od tega 12 Pakistancev, dva Romuna in Indijca. Gremo k podrobnostim.

Kriminaliteta

Prišla je pomlad in toplejši meseci, na cesti je več koles z motorjem, ki zamikajo tudi dolgoprstneže. Tako je neznan storilec že 30. aprila iz stanovanjske hiše Mušenik 9 v **Crni na Koroškem** odpeljal moped in varnostno čelado. Neznanec je »bistra glava«: prvič, brez čelade bi bil takoj »opažen s strani organov« in drugič

čevalo in pouk špricala pet dni. Ponaredila sta celo uradni žig. Če bi v tem času raje ostala pri pouku in dobila kakšen »špon«, bi si bolniško lahko zgovorila povsem uradno na račun »duševne krutosti«.

Upiranje uradni osebi je kriminalno dejanje. Patulja policajev je 19. maja **blizu lokala Urška na Muti** ustavi. la V.Z., ki je pred tem v istem lokalu motil javni red in mir. Storilec se je organom upiral, vendar so ga ti s »strokovnim prijemom« kmalu ukrotili. Tedaj pa sta »oprijemljenemu« na pomoč pritekla A.Z. in D.R. ter ga za kratek čas rešila iz rok policajev. Vendar so Bavčarjevci končno le zmagali in red in mir »sta bila spet vzpostavljena«.

Hudo pomanjkanje spanja je sredi popoldneva 16. maja začutil S.R. iz **Primoža na Pohorju**. Zadišalo mu je kar seno in vjnil je v gospodarsko poslopje S.C. iz **Vuzenice** ter zaspal na senu. »Budnico« mu je zai-grala patrula policajev, ki jih je obvestila lastnica. Policaji zdaj še pre-

KRAJE IN PREPRODAJA DEVIZ

je zdaj tak čas, da je glavo najbolje imeti dobro zavarovano. Ukradeni moped so kasneje našli, čelade pa ne. Dolgoprstneže jo verjetno prede-lal v šlem.

S povsem jasnim namenom je odšel v noč neznan »nočni delavec«. V noči od 12. na 13. maj je pred blokom na Robindvoru 18 v **Dravogradu** z avtomobila M.C. ukradel zunanjo levo ogledalo, oba brisalca in stekla na lučeh. Če boste opazili sumljiv avtomobil, ki ima montirane vse te dele, takoj ukrepajte.

Ljudje so še vedno naivni. O tem lepo priča dejanje I.S. s **Prevalj**, ki je someščanki ponudil v prodajo 100 DEM. Lahkoverna I.P. mu je izročila 1050 dinarjev, mark pa ni videla. I.B. je njen denar namreč porabil. Prevaljčanka bo poslej denar vedno imela »v nogavici«, da bo z njo še kakšnega »ponudnika mark« lahko vsaj uskala po glavi, če obljube ne bo izpolnil.

Zadnje čase se **splača tihotapiti ljudi čez mejo**, če te ne dobijo, seveda. Slabo srečo sta imela R.B. in F.M. iz Kline, ki so ju miličniki zalotili z 200 markami predujema za pomoč pri pobegu sedmih turških državljanov. Nesreča Turkov pa je, da se niso rodili pred nekaj stoletji: tedaj za prehod meja ne bi potrebovali nepotnih listov ne viz in še celo kresove bi jim prižigali, da bi »lažje videli v noč«.

Dve šolski. Neznani storilec je v času od 9. do 15. maja poškodoval žično ograjo in zlomil nekaj ivernih plošč pri **Osnovni šoli Radlje ob Dravi**. Storica še iščejo, ko ga bodo dobili, mu bodo izstavili ustrezno »spravevalo«. Storilec bo »ročno delo« zagotovo imel ocenjeno s petico, vedenje pa »neprimerno«.

Ker se ju gripa nikakor ni hotela lotiti, sta si B.M. in A.H. dijaka z **Mute** kar sama ponaredila zdravniško spri-

verjajo, če se »na slamci pozna, da sta ležala dva...«

Mlajša mladoletnica D.M. in S.P. s **Prevalj** sta 15. maja v treh trgovinah na Ravnah brez plačila vzela otroški avtomobilček na baterije, VHS kaseto in Walkmen. Nad dejanjem se bodo morali zamisliti zlasti njuni starši, ki jim tudi izgovor, da sta fantata pač imela »premalno živcev in nista zdržala do nedeljskega žrebanja 3x3«, ne bo kaj prida koristil.

Javni red in mir

Bunkeraši: V.C. iz **Vuzenice** je 14. maja doma vinjen grozil ženi in otrokom, da jih bo pretepel in ubil. Tudi miličniška patrulja ga ni mogla umiriti. To se je zgodilo šele za stenami »potresno, a ne pretresno« vamega bunkerja. Vinjeni R.P., začasno stanujoč v penzionu Erika v **Zg. Vižingi** je v istem lokalu hudo motil javni red in mir. Za kratek čas je bil njegov začasni naslov potem v »bunkerju postaje milice«. Policaji zdaj čakajo, če R.P. morebiti ne bo »povratnik«, da bi si tako zagotovil cenejše začasno bivališče.

Mejna problematika

Na mejnem prehodu Holmec so pri R.G. iz Lokovice našli neprijavljeno Pištolo Browning in osem nabojev. Oboje so mu odvzeli, kar bi se mu primerilo tudi, če bi še tako vztrajno zatrjeval, da želi biti »Janšev teritorialac in aktivno braniti domovino pred sovragom.«

Avstrijski mejni organi pa so 15. maja zavrnili tri naše državljane, ki so sicer s potnimi listi želeli preko meje. Osumili so jih, da se želijo ilegalno zaposeliti. Tudi Avstrijci, kot kaže, pre-pogosto gledajo TV serijo Delo na črno.

(T.I.)

PREP, H PREP, H PREP, H PREP, H PREP, H

razprodaja

Končno se je prebudil leteči Korošec F. Kumprej, znan likovni pedagog, specialist za stara orožja in denar, ljubitelj vsega lepega in hitrega. Prodajati je namreč začel svoje akvarele. Naval je takšen, da verjetno ne bo več utegnil zapreti niti oči, za katere pa tako vemo, da so objekt stalnega občudovanja.

Ker je zelo nezadovoljen s koroško umetnostjo, že dolgo razmišlja, da bi ustanovil rehabilitacijski center za nekatere »ustvarjalce«, da bi lahko le-ti spoznali osnovne likovne zakonitosti in obnovili že zdavnaj pozabljena dejstva. Pri pedagoškem delu mu želimo veliko uspeha.

Ob vsem skupaj smo skoraj zamolčali, da je g. Francišek tudi lastnik nakrajše Diane na Koroškem (v mislih imamo seveda avtomobil in ne ženske).

ograjja je padla

Prebivalci dravogradske Meže in tudi drugi pravijo, da zgodba o pločniku od Meže do središča Dravograda spominja na tisto znano o jari kači in steklen polžu. Sedaj so zgradili s cestno ograjjo še bližnjico in delček varne peš poti pod nekdanjim železniškim mostom. Gre za odsek ceste, ki čaka na otvoritev malih vrat v Evropo (ali morda kam drugam) in zaradi preventive in na zahtevo tamkajšnjih policajev so odsek ustrezno označili in z ograjami tudi zavarovali.

Vendar ne za dolgo. Eden od vrlih mož in Bavčarjeve enote je prisluhnil protestom krajanov, ki si namesto zagrajene poti želijo njeno ureditev in ta del ograjje podrl. Za ta podvig pa je »riskiral« kar svoj avto.

govori za ervina

V zadnji številki Prepaha so Korošci lahko končno doumeli, da je Ervin Kokošinek res najbolj deloven poslanec v republiški skupščini. Kako tudi ne, saj v pisni občinski skupščini priznava, da mu tu in tam kakšen nasvet ali govor napiše tudi kdo drug. Zal smo spregledali, na kakšen odziv je v skupščini naletelo Ervinovo izjavljanje, ki mu ga je pripravil dr. Franc Pečnik; vemo pa, kakšen vtis je Pečnik zapustil ob nedavni okrogli mizi na TV.

voli

V znani restavraciji – hotelu na Ravnah teče po seji SO beseda o politiki.

»Poslanci ravske skupščine so ovce.«

»Nismo ovce!« zatuli že okajen odbornik, »ampak voli, prepelja-ni žejni čez vodo.«

»Kelnarca, še eno rundo!«

bojan na radarju

Znani koroški policaj Bojan Klobučar – Radar je bržkone eden redkih, ki mu je uspelo z radarjem pasti v... radar. Ko se je namreč pred dnevi vračal iz Ljubljane, kamor je peljal radar na pregled, ni upošteval opozorilnih »žmrkov« nasproti vozečih soferjev in je ohranil »konstantno hitrost ali nizko letenje«. Ko je po policijski radijski postaji nena-doma zaslišal značilni glas: »lada krem barve...« je ugotovil, da je padel v radarsko kontrolo. Toda bilo je prepozno in moral se je »pogovarjati« s kolegi ali organi – kakor pač hočete.

P.S. Bojan je bojda tudi med vožnjo vedno »ves nasmejan«, zato so radarske slike dobro uspele. Slednjega pa nismo uspeli preveriti!

mašina

Milan U., edini pravi naslednik Rembrandta in pokojnega Barta Lucundusa, lastnik največkrat karamboliranega BMW-a, širokih ramen in največjega zlatega prstana pod Pohorjem se je končno odločil in odprl svoj atelje z balkonom vred. Tako bo lahko še intenzivneje pošiljal svoje grafike na vse razstave v državah tretjega sveta.

Pohvalil se je, da je povabljen tudi na bienale male grafike v Zaire, pripravlja pa se tudi na samostojno razstavo v Burundiju.

Naši agenti so zvedeli, da razvija novo tehniko (pihanke je opustil). Verjetno kakšno grafično, da spravi v tek že dve leti zapakirano grafično mašino. Za začetek je svojemu velikemu idolu posvetil eno mojstrovino z naslovom »Hommage a Borčič«.

Govori pa se tudi, da je pri znani firmi Armani poleg škornjev naročil tudi nogavice z visoko peto.

muzealika

Vse kaže, da bo Koroška zdaj vendarle dobila dva splošna muzeja. Prepah ob tem predlaga ustanovitev še enega muzeja v pokrajini: muzeja voščenih lutk. V njem bi upodobili vse tiste »odgovorne Korošce«, ki so zaradi prepira o sedežu kakšne regijske organizacije doslej temu koncu Slovenije naredili že marsikatero medvedjo uslugo.

E pour si muove, ali v prevodu: Kako majhni smo!

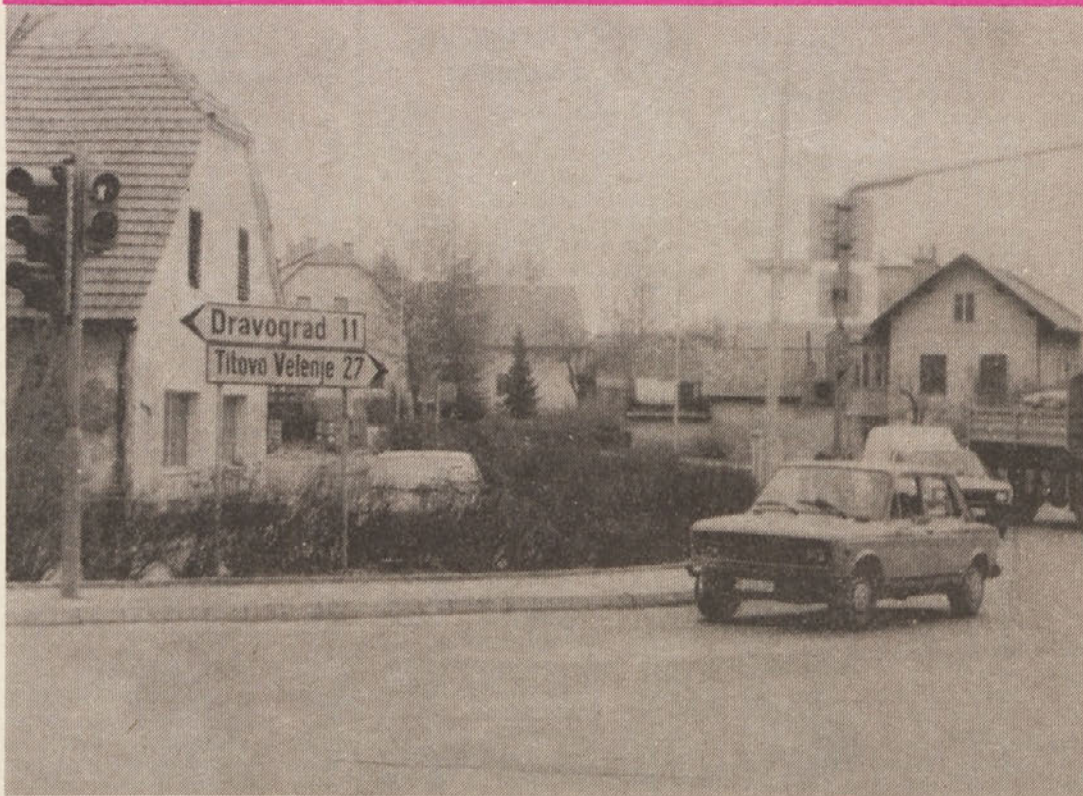
županje

Aktualni župani koroških občin so se sprijaznili z dejstvom, da je najlepši med njimi pač radeljski – tudi podpredsednik Sveta koroških občin. Nihče se ni pritožil.

Povsem drugače pa je z dosedanjimi (povojnimi) župani v občini Ravne. Kar nekaj med njimi je protestiralo ob naši objavi, da si laskavo priznanje zasluži gošpod Pratkanar. Po konsultaciji s številnimi predstavnicami lepšega spola nismo spremenili mnenja. Prišli pa smo tudi do ocene najlepše povojne »matere županje«, a se rezultata zaradi slabih izkušenj z njihovimi možmi ne upamo objaviti. Morda kdaj drugič.

FOTO BODICA

SPOMINI...



Vse kaže, da se Velenjski Zeleni, ki so pred letom v njim dragem Velenju veselo mazali po tablah, kjer je bil napisan pridevek »Titovo«, niso spomnili na Koroško. Tako koroški kažipotni (na posnetku je križišče v Slovenj Gradcu) še vedno

vodijo v Titovo Velenje. Titovo gor ali dol, treba se je peljati tudi skozi Hudo luknjo, kjer nam misli vselej uidejo v neznosno prometno odmaknjenost Koroške.

prepihane koroške čveke